

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Het Verlaten Huis

Nr 2071

NEDERLAND : 35 Ct.
BELGIE : 5 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Verlaten Huis

HOOFDSTUK I.

HET JACHTVELD VAN JOHN RAFFLES

Aan de spoorlijn van Londen naar Cheerness op omstreeks 1/3 van de afstand en bijna een half uur sporens van de Engelse hoofdstad verwijderd ligt de stad Dartford.

Ten zuiden daarvan strekken zich de enige bewoners van deze sombere streek, die een opmerkelijke tegenstelling vormt met de meer zuidwaarts gelegen verrukkelijke streek van het graafschap Kent, The North Downs geheten. Uren ver strekken er zich deze moerassen uit.

Men vindt daar korhoenders, kwartels, patrijzen, wilde eenden en waterwild in overvloed, maar zij vormen dan ook bijna de enige bewoners van deze sombere streek, die een opmerkelijke tegenstelling vormt met de meer zuidwaarts gelegen verrukkelijke streek van het graafschap Kent, The North Downs geheten. Uren ver strekken er zich deze moerassen uit.

Hier en daar is het moeras zeer diep, zo diep, dat degenen die er verdwalen zou en

de voet op zijn verraderlijke oppervlakte zetten, onherroepelijk verloren zou zijn en wegzinken in de bijna vloeibare laag slijk; op andere plekken daarentegen ontmoet de voet reeds op een diepte van een halve meter de vaste bodem en kan men er met behulp van stevige waterlaarzen gemakkelijk doorwaden.

Maar alleen zij, die hier geboren en getogen zijn, kunnen dit ongestraft doen.

Het was op een druilerige, mistroostige dag op het laatst van October, toen twee mannen van top tot teen in jachtkostuum gestoken, langzaam en blijkbaar met moeite de geleidelijk hellende weg bestegen, die uit het midden van het moeras naar het stadje Orpington voert, dat eigenlijk niet veel meer is dan een groot dorp.

De grootste der beide jagers droeg een jagerspak van grijs geribd fluweel, dat zijn slanke, krachtige gestalte op het voordeligst deed uitkomen. Het buis was om het middel toegesnoerd met een brede, lederen riem, waaraan patroontas, weitas, en een gemakkelijk draagbaar stoeltje bevestigd waren. Zijn benen staken in hoge waterlaarzen, met dikke zolen, die hem tot ver over de knie reikten en zijn hoofd was gedekt met een bruinlakense pet met grote klep en voorzien van oorkleppen. Hij droeg een geweer, een fraaie Hammerless met dubbele loop, losjes in de rechterhand.

Vlak naast hem, aan zijn linkervoet liep een prachtige Ierse setter, met de kop naar de grond gebogen, maar nu en dan met schrandere blik opziend naar zijn meester.

De tweede jager was blijkbaar heel wat jonger dan zijn metgezel, en op dezelfde wijze als deze gekleed.

Beiden droegen een opgerolde regenmantel boven de rugtas, waarin zij blijkbaar mondvoorraad hadden medegenomen.

Zover het oog reikte, viel er behalve deze beide jagers niemand te bespeuren in de grijze verlatenheid van het uitgestrekte moeras, waar doorheen de weg, die zij volgden en die uit vastgestampte klei met sintels bestond, als een zwart lint heenslingerde.

Deze beide mannen waren John Raffles en zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand.

Na een spannend en gevaarlijk avontuur, waarin hij zich weder nieuwe vijanden op de hals had gehaald, had de Grote Onbekende Londen gedurende enige tijd verlaten, niet alleen om die vijanden op een dwaalspoor te brengen, maar ook omdat zijn rusteloze geest weder naar verandering haakte.

Raffles bezat in de buurt van Orpington een klein jachthuis, waarheen hij zich in het begin van de herfst meermalen begaf, teneinde er op waterwild te gaan jagen, soms in een bootje, waarmede hij de plaszen, meren en riviertjes bevoer, waardoor de moerassen van Dartford steeds opnieuw gevoed worden, maar meestentijds te voet.

Het behoeft niet gezegd te worden, dat de gentleman-inbreker, de schrik der Londense politie, dit kleine landhuis niet onder de

naam van Raffles of Lord Lister gehuurd had!

Neen, het huurcontract was gesteld op naam van de simpele Mr. Green, een welgesteld, Londenaar, die er nu en dan enige dagen, soms een week, maar zelden langer achtereen, doorbracht.

Wanneer hij te Londen vertoefde, stond het huisje geheel ledig en was toevertrouwd aan de hoede van een oude houtvester, aan wiens meester het toebehoorde.

De duisternis begon langzamerhand te vallen.

In de verte doemde het spitse kerktoentje van Orpington boven het lage struikgewas op, waardoor het dorp omringd was. Nu en dan vloog, dicht voor de voeten van de beide jagers een koppel patrijzen op, maar hun weitas was reeds vol en zij hadden blijkbaar voor die dag genoeg aan het jachtvermaak gedaan.

Charles Brand liet de blik van zijn heldere, blauwe ogen weiden over de eindeloze vlakke, slechts hier en daar onderbroken door een zeer lage heuvel, waarop de voet vaste steun kon vinden, en zei toen half vóór zich heen:

— Hoe onzegbaar naargeestig is het hier toch, wanneer op een herfstdag als deze de schemering begint te vallen!

— Ja, de aanschouwing van dit moeras herinnert mij steeds aan een gedeelte in «De Hel» van Dante, Charles, gaf Raffles te kennen, terwijl hij zijn grote donkergrijze ogen met een zwaarmoedige uitdrukking over het landschap liet gaan, hetwelk uren aaneen dezelfde eentonige aanblik opleverde.

— En het verwonderlijkste is, dat men op nauwelijks een kwartier rijdens van hier de heerlijkste streken vindt, hoge bomen, een rijke plantengroei, als in het Zuiden van Italië!

— Ja, Charles, het is een beeld van het menselijk leven! zei Raffles kortaf. Duisternis naast licht, ellende naast rijkdom, het ontberen van het meest noodzakelijke, naast een krankzinnige overdaad. De streek, waardoor wij ons thans huiswaarts spoeden, is te vergelijken met de onderste lagen der maatschappij, waar nooit een zonnestraal doordringt, waar de zwaarste arbeid nauwelijks genoeg oplevert voor een enigszins dragelijk bestaan, waar geestelijk genot al even onbekend is als lichamelijke ontspanning.

De streek ten Zuiden van ons betekent het leven van de nietsdoende, hogere standen, van de adel, die parasiteert en leeft van het zwoegen van de anderen, van de rijke snoevers die het geld van hun eveneens rijke grootvaders geërfd hebben, zonder er een hand voor uit te steken en met dat geld alles kunnen kopen, wat hun vermoeide begeerte hen slechts kan doen wensen!

Raffles had dit alles op een half dreigende toon gezegd en zijn stem had een sissende klank.

Het was alsof hij wraak riep over het onrecht, dat millioenen en nog eens millioenen eeuwenlang was aangedaan...

Hij hief de gespierde linkervuist op en liet haar weer neerdalen, alsof hij er een onzichtbare vijand mee wilde verpletteren.

— Tot aan het eind mijner dagen zal ik het zelfzuchtig gebroed bestrijden, op mijn manier! Het moge dan de goede manier niet zijn, ik zie voorlopig geen andere.

Er volgde een geruime tijd van stilzwijgen op deze woorden.

Charles Brand wist wel, dat hij er het verstandigst aan deed geen tegenwerpingen te maken.

Hij kende de zienswijze van zijn vriend en hij kende ook de woeste haat, die hem bezielde jegens de onnutte rijken die hun geld slechts doelloos wegwerpen.

Zo gingen zij nog zwiingend een kwartier verder, totdat zij op 't hoogste punt van de geleidelijk hellende weg waren gekomen.

Van hier kon men bij helder weder een zeer groot gedeelte van het uitgestrekte moeras overzien, maar thans stuitte de blik als het ware op een muur van duisternis.

In de verte flikkerden enige lichtjes; dat was het dorp Orpington.

Aan de linkerzijde van de weg, vrij wat lager gelegen dan deze, verhief zich een eenzaam huis.

Het was sedert jaren onbewoond.

Het schuine rieten dak liet op vele plaatsen vrij spel aan wind en regen, de vensters waren scheef gezakt, de eertijds witte muren zagen er uit alsof zij door lepra geteisterd waren en op vele plekken vertoonden zich de basisstenen onder de vele lagen kalk en witsel.

Zoals het daar nu lag, als het ware half weggezakt in het moeras, maakte het eenzame huis een onbeschrijfelijk troosteloze indruk.

De duisternis had de omtrekken reeds vervaagd en het leek nu een sombere massa, waarin het oog vruchteloos naar een vrolijk licht, of de rook uit een der schoorstenen speurde.

Reeds vele jaren waren de beide vrienden dagen achtereen langs het ledige huis gegaan en telkens werd hun blik onweerstaanbaar naar de halve bouwval getrokken.

Ook nu stonden zij onwillekeurig even stil, leunend op hun geweer, terwijl de hond zacht grommend en met de staart in de lucht om hen heendraaide.

Maar plotseling greep Brand Raffles bij de arm, keek hem met grote ogen aan en vroeg fluisterend, terwijl zijn stem een weinig beefde:

— Hoorde je dat?

Raffles knikte zwiingend.

De wind die over het moeras was komen opsteken, had de klank van een klagende, menselijke kreet naar de beide vrienden overgebracht...

HOOFDSTUK II.

HET LEDIGE HUIS

Raffles en Charles Brand stonden enige tijd onbewegelijk te luisteren.

Zij spanden zich zoveel mogelijk in en luisterden in gebukte houding naar een herhaling van de klagende kreet, die zij zoeven hadden menen te vernemen. Maar niets liet zich meer horen. Alles bleef stil.

Niets dan het suizen van de wind door de rietstengels en heel in de verte het krijssende gekras van een nachtuil, die op buit uittrok.

Er waren wel 10 minuten verlopen, alvorens Brand hernam:

— Kan er iemand in gevaar verkeren, daarginds?

— Ik zou niet weten waardoor. Wij zijn hier reeds ver buiten het moeras, de grond is hier veel hoger en van verdrinken in de modder is geen sprake. Wilde dieren zijn hier evenmin, ook geen slangen en voor struikrovers is het hier al een heel slechte streek!

— Maar ik geloofde dat de kreet uit het ledige huis kwam, hernam Brand terwijl Raffles reeds aanstalten maakte verder te gaan, maar bij het horen van deze woorden opnieuw bleef staan.

— Uit dat huis? Maar Charles, dat is immers ondenkbaar! Men heeft ons meermalen verteld, dat het huis wel bijna in geen halve eeuw een bewoner heeft gehad. Alleen een vreemdeling zou er in willen trekken en dan nog zou men hem alleen moeten verborgen houden, wat er door de

bevolking van deze streek alzo over dat spookhuis verteld wordt! Er brandt bovendien geen licht, zoals je zelf wel zult zien, ofschoon er geen luiken voor de ramen zijn, zodat het dadelijk zou moeten opvallen, als er ergens een kaars of een lamp brandde. Wij zouden dat zeker moeten zien. Je schijnt echter nog niet overtuigd te zijn en daar wij nog wel tien minuten te missen hebben, voor het volslagen donker is, zullen wij even om het huis heenlopen.

En met deze woorden verliet Raffles de weg en volgde een klein, smal pad, hetwelk toeliep op wat vroeger wellicht een goed onderhouden heg, rondom het verlaten huis was geweest, maar dat er thans uitzag als een ruige muur van gebladerte, schier ondoordringbaar en waardoor heen zelfs geen muis had kunnen gaan.

Maar daar, waar oorspronkelijk het pad de heg had doorsneden, was een vervallen hekje, dat ook reeds bijna overwoekerd was door de takken van de heg, die zeker in tientallen jaren niet geschoren was.

Het hekje was volkomen vervallen en voor de helft vergaan en het was al heel gemakkelijk zich er een weg door te banen.

Raffles ging voor en hij werd op de voet gevolgd door Brand, die bij zichzelf vast besloten was niet heen te gaan, voor hij het huis althans vluchtig had doorzocht.

Het pad liep nog een paar meter verder, totdat het de eertijds groen geschilderde voordeur bereikte.

— Heb jij er soms aan gedacht, je zaklantaarn bij te steken? vroeg Raffles op gedempte toon.

— Ja zeker, Edward, maar zou het niet gevaarlijk zijn om licht te maken, vroeg de jonge man.

— Mijn hemel, wat verwacht je dan eigenlijk wel, vroeg Raffles met een zacht lachje. Denk je hier soms Ali Baba en de Veertig Rovers te vinden?

— Je drijft er de spot mee, Edward, zei Brand hoofdschuddend. Maar ik geloof zeker, dat ik mij niet vergist heb en dat ik wel degelijk van hieruit een klagende menselijke stem heb gehoord.

— Nu geloof je het maar? Dat klinkt niet erg overtuigend, mijn jongen! Enfin, om je genoeg te doen, kunnen wij in ieder geval ons onderzoek voortzetten, maar daar hebben wij licht bij nodig. De duisternis begint reeds te vallen en ik kan geen hand voor ogen zien.

Brand doorzocht zijn zakken en vond tenslotte zijn zaklantaarn, die een zeer krachtig licht kon verspreiden.

Raffles nam hem de lantaarn uit de handen, knipte haar aan en belichtte het slot van de deur.

Het was stijf verroest en het was onmiddelijk te zien, tenminste voor een vakman als Raffles, dat in vele jaren geen sleutel dit slot beroerd had.

— Je ziet het, mijn jongen, zei Raffles op zachte toon, nadat hij het slot aandachtig bekeken en zich weer opgericht had, deze deur is en wordt niet gebruikt!

— Maar de achterzijde van het huis?

— Ga mee, dan zullen wij het onderzoeken.

De twee mannen liepen om het huis heen, tot zij aan de achterzijde een tweede deur vonden, al even oud en wrak als de voordeur, maar die evenmin gebruikt scheen te zijn of te worden.

— Als er hier mensen in huis zijn, waarvan er één aanleiding had om zo klagend te roepen, dan moeten zij op een heel bijzondere wijze zijn binnengekomen, maar zeker niet door een van de beide deuren.

— Rammel eens aan het slot! zei Brand zacht.

Schouderophalend voldeed Raffles aan het verzoek. Hij greep de kruk en trachtte de deur te openen, maar dit was onmogelijk.

— De deur is op slot en zeker wel dertig jaren en misschien langer op slot geweest, Charles, zei hij

Daarop wierp hij zijn vriend een onderzoekende blik toe en vervolgde:

— Ik zie wel, dat je niet tevreden zult zijn, alvorens binnenshuis te zijn geweest.

— Je hebt het geraden, Edward! Ik geloof werkelijk, dat ik niet gerust ben, alvorens binnen in dit somber huis te zijn geweest.

— Dan zal ik je je zin geven! Ik zie daar een gebroken ruit, wij zullen de scherven uit de sponningen halen en naar binnen klauteren.

En zonder een andere opmerking van Brand af te wachten, haalde Raffles de scherven snel uit de sponningen, zette zijn geweer tegen de muur en klom met de behendigheid en de vlugheid van een kat naar binnen.

Brand volgde hem op de voet.

Een ogenblik later stonden de beide vrienden naast elkander in een klein, ruim vertrek, waar zich echter geen enkel meubelstuk bevond.

Wat er wellicht was achtergebleven, was waarschijnlijk achtereenvolgens weggehaald door stoutmoedigen, die al het houtwerk, nu het huis toch zonder eigenaar scheen te zijn, het best als brandhout meenden te kunnen gebruiken.

De wanden waren volkomen kaal, tot op manshoogte geteerd en daarboven tot aan de zoldering gewit. Een grote, ouderwetse schouw bevond zich aan de linkerzijde. Blijkbaar was deze kamer het woonvertrek geweest.

Raffles liet het licht van de lantaarn op de schouw vallen en als kenner van oudheden, wist hij nu aanstonds de ouderdom van het huis vast te stellen.

Hij wendde zich tot Brand en zei op zachte toon:

— Daar deze schouw natuurlijk minstens even oud is als het huis, kunnen wij het er gerust voor houden, dat deze hoeve in de

eerste helft van de vijftiende eeuw gebouwd werd! Kijk maar eens naar die dikke muren, naar de eigenaardige, fraaie vorm van de rookvanger en naar het vuistdikke, vroeger zeker glanzende haardijzer! Uit het donkere gat daarboven kun je de de zware ketting met haak zien neerhangen, waaraan eertijds de reusachtige pot met het veevoeder pruttelde. Zoals je ziet, bevindt zich hier niemand!

— Er zullen wel meer kamers zijn, Edward!

— Natuurlijk en ik beloof je, dat wij ze alle zullen onderzoeken! hernam Raffles glimlachend.

Hij trad op de enige deur van het vertrek toe en opende ze niet zonder moeite, want de hengsels waren zwaar verroest.

Het licht van Brand's lantaarn bestraalde een vrij brede gang, die met rode tegels bevoerd was en waarvan de wanden eveneens deels geteerd, deels gewit waren.

De gang was zeer kort, nauwelijks twee en een halve meter lang en aan de andere kant bevonden zich nog twee deuren.

Raffles opende ze achtereevolgens en bracht Brand in nog twee kleiner vertrekken, eveneens geheel kaal en waarvan er een door twee, het andere slechts door één venster verlicht werd.

— Wat heeft dit huis een eigenaardige bouworde! mompelde Raffles zacht vóór zich heen. Het is vreemd, dat men deze gang niet veel langer heeft gemaakt.

— Dat is zeker, Edward! Het is zonderling, dat men haar niet heeft doorgetrokken tot aan de achterzijde van het huis, maar dat zal zeker wel een of andere reden hebben.

— Natuurlijk!

— Zouden wij nu niet eens op de vliering gaan kijken?

— Zoals je wilt!

De beide mannen hadden enige moeite om de trap te vinden, die naar de grote vliering leidde, maar eindelijk ontdekten zij hem toch in een vertrek, dat vroeger zeker tot keuken gediënd had.

Ook hier bevond zich een reusachtige schouw en door een breed, laag raam drong nog een zwakke schemering naar binnen.

De trap bevond zich in de hoek van het vertrek. Zij liep op een klein portaal uit, een soort gaanderij, die door stevige eiken pilaren gedragen werd.

In het midden van deze gaanderij was een lage, eikenhouten deur zichtbaar.

— Ofschoon ik zeker ben, dat zich in dit huis niemand bevindt, zul je wel zo goed willen zijn, voor alle zekerheid aan de voet van deze trap de wacht te houden, Charles, zodat men ons niet de terugweg kan afsnijden. Wie die «men» zijn, zou ik moeilijk kunnen zeggen, maar jij schijnt hier vijanden te verwachten.

En met deze woorden ging Raffles de trap op, terwijl Brand hem op een paar schreden volgde en zijn lantaarn zo hoog mogelijk boven het hoofd hield, opdat het licht door de geopende deur op de vliering zou kunnen schijnen.

Na enkele minuten had Raffles het slot geforceerd en de deur snel open geworpen. Hij liet zijn blikken in het rond gaan door de holle ruimte, die zich voor hem uitstreckte en waarin zich slechts vier kleine zoldervensters bevonden, twee aan de ene en twee aan de andere zijde van het schuine dak.

— Welnu, beste Charles, er valt op deze vliering nog minder te zien dan in een lege eierschaal. Nu de kelder nog!

Het duurde niet lang of de beide vrienden hadden de deur naar de kelder gevonden. Zij was vervaardigd uit zeer dik elkenhout en met ijzer beslagen.

— Ik kan niet ontkennen, dat die deur er werkelijk wel wat uitziet als de poort van een gevangenis, zei Raffles, terwijl hij er met de beide handen in de heupen gesteund vóór stil stond. In één opzicht wijkt zij er van af, want zij is niet gesloten, zoals je ziet.

En met deze woorden duwde Raffles de deur met de voet verder open.

Brand liet zijn lantaarn schijnen op een stenen trap van ongeveer tien treden.

Uit de kelder steeg een duffe, adembeklemmende lucht op, maar daardoor lieten de beide vrienden zich niet weerhouden aanstonds de trap af te dalen.

Zij bevonden zich nu in een kelder, die echter niet zo groot was als de oppervlakte,

welke het huis innam, deed vermoeden.

In ieder geval strekte hij zich niet over de gehele breedte en lengte van het huis uit.

De muren waren vochtig uitgeslagen en een dikke laag schimmel bedekte ze hier en daar.

De kelder ontving slechts licht door een zeer klein, rond raam, op ongeveer anderhalve meter van de vloer aangebracht en dat door kruiselings aangebrachte tralies was afgesloten.

Het was zó klein, dat zelfs een pas geboren kind er niet dan met de grootste moeite doorheen zou kunnen komen.

In de kelder bevond zich niets anders dan een ledig vat, waarvan de duigen reeds uiteen waren gevallen en een gebroken waterkruik.

Er was geen andere uitgang dan de deur, waardoor de beide mannen waren binnengekomen.

Raffles klopte hier en daar op de muren, die overal een doffe klank lieten horen. Hij onderzocht zorgvuldig de vloer, die bestond uit rode tegels en lichtte er een groot aantal van op, met behulp van zijn pennemes.

Het bleek, dat zij een laag zwarte aarde bedekten, maar nergens een of ander valkuik.

Nadat Raffles de tegels allen weder op hun plaats had gelegd, richtte hij zich op en zei glimlachend tot zijn metgezel :

— Ik beklag mij dat uurtje oponthoud volstrekt niet, Charles. Je geeft me nu toch zeker wel toe, dat dit huis werkelijk onbewoond en geheel ledig is !

— Dat moet ik wel, Edward, omdat ik het met eigen ogen gezien heb, zei Brand mistroostig. En toch blijf ik er bij, dat de menselijke kreet, die wij gehoord hebben, uit dit huis moest zijn gekomen.

De twee vrienden verlieten het eenzame huis op dezelfde wijze als zij het betreden hadden.

De twee mannen moesten nu al hun aandacht bij de weg bepalen, die zij moesten volgen en dat was al lastig genoeg in deze tastbare duisternis, die zich reeds over het aardrijk uitstreekte.

HOOFDSTUK III.

EEN EIGENAARDIG JACHTAVONTUUR

De volgende dag begaven de twee vrienden zich pas na de lunch weer op jacht.

's Morgens was het weer nog zeer slecht geweest, met hagel en regen, maar tegen twaalf uur was de wind eensklaps omgelopen, de wolken waren vaneen gescheurd en een liefelijke herfstzon zond haar stralen neer op de moerassige streek, waar het vele weken achtereen bijna aanhoudend had geregend, zodat talrijke wegen in een ware modderpoel waren herschapen, zelfs in dat gedeelte van het moeras, hetwelk anders vrij goed begaanbaar was.

Opgewekt grepen de twee vrienden hun geweer en weitas en nadat Raffles zijn hond Hera gefloten had, toog het drietal er op uit, bezielde met de beste voornemens, om met een rijke jachtbuit huiswaarts te keren.

Zij trokken het moeras weer in, evenals de vorige dagen en zelfs onder de gouden schijn der zon verloor het moeras slechts weinig van zijn somberheid.

Toen zij voorbij het bewuste ledige huis liepen, wierp Brand er tersluiks een blik op, maar Raffles scheen aan geheel andere dingen te denken.

Met de kolf van het geweer onder de arm, liep hij in gedachten verzonken voort en pas als Hera door zijn houding blijk gaf dat er wild in de nabijheid was, richtte hij met een ruk het hoofd op en hield zijn geweer schietvaardig.

Een eind voorbij het eenzame huis, ongeveer een kwartier gaans, langs de kronkelende weg gelegen, lag een klein stenen huis, hetwelk als woning diende van Robert Parker, de rentmeester van Sir Reginald Hayfield.

Juist toen de twee vrienden het kleine huis voorbijgingen, dat door een groep hoge populieren omgeven was, kwam de rentmeester naar buiten, vergezeld van een grote, kwaadaardige bloedhond.

Hij droeg hoge waterlaarzen en een ederen regenjas, waarvan de kraag was opgezekt.

Blijkbaar was ook hij van plan zich op jacht te begeven, want hij droeg een ganzenroer over de schouder.

Zijn krachtige gestalte stak een ogenblik scherp af tegen de witte muur van het huis, toen hij stilstond om zijn jas dicht te knopen.

Hij keek een ogenblik naar de voorbijgaande mannen en tikte toen met een onverschillig gebaar even tegen de rand van zijn hoed.

Daarop floot hij zijn hond en verwijderde zich in tegenovergestelde richting.

— Ik kan niet zeggen, dat hij bijzonder beleefd is, onze vriend Parker, zei Brand lachend. Ik krijg de indruk alsof zijn hoed op zijn hoofd zit vastgeschroefd.

— Geen wonder! Hij is in dienst van een adellijk heer en hij beschouwd ons als een paar burgerlijke sinjeurs, die hier eigenlijk maar ternauwernood mogen geduld worden.

— Ik vind niet, dat hij een aangenaam uiterlijk heeft, met zijn zwarte, stekende ogen en zijn arrogant gezicht.

— Neen, sympathiek is hij mij ook nooit geweest, die mijnheer Parker! zei Raffles.

Op hetzelfde ogenblik bracht hij zijn geweer snel aan de schouder, mikte in een ondeelbaar ogenblik, drukte af en een fraaie patrijs viel op 100 meter afstand dwarrelend uit de lucht,

Onmiddellijk schoot Hera, zonder dat het hem zelfs hoefde te worden gezegd, als een pijl uit de boog door het riet weg en keerde een moment later met het wild in de bek terug.

Kwispelstaartend bleef hij voor zijn meester stilstaan, met opgeheven kop, waarin de schrandere ogen ondeugend tintelden.

Raffles nam hem de patrijs af, die reeds dood was, en deed hem in zijn weitas.

Raffles had zijn geweer opnieuw geladen en de twee vrienden vervolgden hun weg.

Maar door een of andere oorzaak, scheen het wild zich die dag buiten schot te houden. Slechts nu en dan vloog er een koppel patrijzen of kwartels op, maar menigmaal zo ver verwijderd, dat ieder schot kruut vermorsen zou zijn.

Zodoende geraakten de beide vrienden hoe langer hoe verder in het moeras en het was reeds laat in de namiddag, de zon stond reeds dicht bij de kim, toen zij eindelijk de terugweg aanvaardden.

— Herinner jij je, Edward, dat wij een oud wijf op onze weg zijn tegengekomen?

— Ik heb er geen gezien, Charles! antwoordde Raffles lachend.

— Is er dan vlak voor ons een haas dwars de weg overgestoken?

— Ook dat niet, mijn waarde!

— Dan weet ik werkelijk niet, als die kwade voortekens zijn uitgebleven, hoe het komt, dat wij heden terwijl de zon zo heerlijk schijnt, bijna platzak thuis komen. Ik heb in mijn weitas een onnozel konijntje en een kwartel en jij een paar patrijzen en dat is alles! Voorwaar niet veel!

— Morgen misschien beter, mijn jongen!

— Ik meende dat je morgenochtend reeds weer wilde vertrekken?

— Dat was ik ook voornemens, maar nu het weer zich zo plotseling ten goede heeft gekeerd, zullen wij nog een dag hier blijven.

De zon was juist achter de lage heuvels in het Westen verdwenen, toen de twee vrienden het ledige huis weer naderden.

Plotseling trok vleugelgeklepper de aandacht van Raffles.

Op geen 25 meter afstand terzijde van de weg, vloog een koppel kwartels klapwiekend uit het riet op.

In een ogenblik had Raffles zijn Winchester aan de schouder gebracht en vuur gegeven.

Een der kwartels vloog ongedeerd verder, maar de andere viel om en om tollend en vleugellam op de grond tussen het riet.

Dadelijk vloog Hera er op af en de twee vrienden wachtten tot het dier zou terugkeren.

Maar in plaats daarvan begon het dier eensklaps luid en nijdig te blaffen.

Hij was onzichtbaar tussen het lage riet, waarboven alleen het uiterste puntje van zijn wuivende staart opstak en het was dus ook niet te zien, tegen wie of wat hij zo woedend te keer ging.

— Wat is dat nu? Wat scheelt Hera toch? riep Charles verwonderd uit. Hij blaft nooit als hij apporteert!

— Natuurlijk niet, anders zou hij als jachthond ook niet deugen, zei Raffles. Het dier heeft zeker iets bijzonders gezien of geroken, wat hem afleidt, maar ik zal hem moeten bestraffen, want hij is niet voor zijn plezier met ons mee uit.

Raffles bracht een klein ivoren fluitje aan de lippen en het schrille geluid deed de hond aanstonds toesnellen, kwispelstaartend, maar zonder kwartel in de bek!

Raffles wierp Brand een verwonderde blik toe.

— Dat is eigenaardig ! Heb ik die kwartel aangeschoten of niet ?

— Natuurlijk !

— Dan is het mij een raadsel, waarom de hond hem niet apporteeert !

— Misschien kan hij er niet bij !

— Wat een dwaasheid ! De vogel moet op de begane grond of in het water zijn gevallen, en in beide gevallen zou Hera hem terug brengen, want voor water is hij zeker niet bevreesd.

— Kan het niet zijn, dat de kwartel tussen het riet is vastgeraakt.

— Dat is vroeger ook wel eens geschied en dan wist de hond hem toch binnen enkele tellen vrij te maken. Maar in plaats van hier te blijven praten, doen wij beter met maar eens te gaan zien, dan zullen we de reden wel ontdekken.

De twee mannen verlieten de weg en betraden nu, voorafgegaan door de luid blaffende hond, het rietland, dat stevig genoeg was, om hun gewicht te dragen, daar zij zich hier buiten de grens van het moeras bevonden.

Het bleek al spoedig, dat er van water hier geen sprake was.

Wel was de bodem zeer slijkerig, daar zij door het regenwater, dat sedert weken bijna onafgebroken was gevallen, geheel doorweekt was.

Eindelijk bleef Hera stilstaan. Raffles en Brand traden naderbij. Van de kwartel was geen spoor te ontdekken.

— Dat is het gekste, wat ik als jager ooit heb beleefd ! zei Raffles meer verbaasd, dan hij wilde doen blijken.

— Het is raadselachtig, zeg dat liever ! mompelde Brand. Hier op deze plek moet de kwartel zijn neergevallen, zie maar naar de bloedsporen aan het riet. Opvliegen kon hij onmogelijk meer, want hij was dodelijk gewond en wij hadden het trouwens moeten zien. Waar voor de duivel is hij dan gebleven ?

Als antwoord op die vraag begon de hond luidkeels te blaffen en woedend met beide voorpoten in de aarde te krabben.

— Ik zie al wat het is ! riep Raffles lachend uit. Daar is een klein gat in de grond en onze vogel is daar juist ingevallen ! Zie maar, Hera staat over het gat gebogen en blaft als een razende, uit woede, omdat hij zijn buit niet kan grijpen !

Maar nauwelijks had Raffles deze woorden gezegd, of de hond verdween als bij toverslag.

Het was alsof er zich plotseling een valkuil onder de poten van het dier had geopend, waarin het verzonken was !

— Dat is al heel eigenaardig ! riep Brand uit. Wij mogen wel voorzichtig zijn, want de grond schijnt hier vol gaten te zitten ! Nu, Hera zal wel aanstonds te voorschijn komen !

Maar daarin had Brand zich vergist !

Van de hond was niets meer te zien en zijn geblaf klonk nu, alsof het uit een keldergewelf kwam !

— Daar moet ik het mijne van hebben ! zei Raffles op ernstige toon.

Hij trad voorzichtig op het gat toe, waardoor de hond, zowel als het wild zo eensklaps verdwenen waren en stak zijn geweer in de kuil.

En tot zijn onuitsprekelijke verwondering zag Brand hoe niet alleen het geweer, maar ook de uitgestrekte arm geheel in het gat verdween.

De verbazing van Raffles was minder weinig groot. Hij richtte zich uit zijn geknieelde houding op en zei :

— Als dit een kuil is, door de regen in de grond gespoeld, dan is het al een heel merkwaardige kuil, want zelfs met mijn geweer kan ik geen grond voelen en slechts aan twee zijden kan ik de zijwand raken. Ik heb veel lust om dit eens nader te onderzoeken en bovendien, wij moeten Hera terug hebben.

— Maar wie weet hoe gevaarlijk dat is, Edward. De grond is hier misschien door de voortdurende plasregens geheel en al ondermijnd !

— Dat komt mij onwaarschijnlijk voor, want vergeet niet, dat wij hier niet meer in het moeras zijn ! Het is hier een rotsachtige bodem, met een bovengrond van klei en zand. Help mij maar eens om het gat een weinig groter te maken.

Dit bleek aanvankelijk tamelijk gemakkelijk te gaan, want met hun jachtmessen konden zij de weke aarde gemakkelijk verwijderen.

Maar na enige tijd stuitten zij op iets hard — hun messen hadden ongeveer een halve meter of iets meer onder de oppervlakte enige metselstenen blootgewoeld.

— Ik weet al wat het is! riep Brand opgewonden uit. Hier heeft natuurlijk vroeger een huis gestaan, de fundamenten zijn langen tijd met aarde en zand bedekt geweest, maar op sommige plekken waren die niet bestand tegen de zware regenval van de laatste weken! Het zou mij volstrekt niet verwonderen als hier beneden een soort kelderruimte was.

— Het kan mij niet schelen wat er is, Charles, als wij er de hond maar uithalen. Het arme dier is zeker door zijn val gewond, want ik hoor hem duidelijk kreunen en janken.

Het gat was nu zo groot, dat een man er zich gemakkelijk door kon laten zakken.

Raffles aarzelde dan ook niet.

Hij liet zich door de opening zakken, hield zich een ogenblik met de handen aan de rand vast en liet zich toen vallen, nadat Brand het licht van zijn lantaarn in het gat had laten vallen en zich had overtuigd, dat het niet dieper was dan een paar meter en dat de arme Hera een weinig ter zijde lag, zacht jankend zijn gekwetste poten likkend.

Raffles kwam terecht op een stenen bodem, na nauwelijks van een halve meter hoogte te zijn gevallen.

Brand stak hem de geweren toe en voegde zich daarop aanstonds bij hem.

Zonder zich in het minst te bekommeren om de zonderlinge plek, waar hij zich bevond, wijdde Raffles allereerst zijn zorgen aan zijn trouwe makker, die hem met zijn donkere ogen als het ware verwonderd en een weinigje verwijtend aankeek.

— Het arme dier is zeker erg geschrokken, zei Raffles op zachte toon. Licht eens Brand kwam met zijn zaklantaarn dichterbij, Charles!

Brand kwam met zijn zaklantaarn dichterbij, Raffles onderzocht de hond en ontdekte, dat hij een zijner poten een weinig geschaafd en een andere verstukt had.

Hij maakte een verbandje met behulp van het linnen, dat hij steeds tot dat doel in zijn weitas meedroeg en de hond liet hem dankbaar begaan.

Pas toen dit verricht was, richtte Raffles zich op en wierp een blik om zich heen.

Toen zei hij langzaam:

— Dit is de ene wand, waartegen mijn geweer stuitte, toen ik het heen en weer slingerde en dit is de andere. En mijn wapen kon geen derde en geen vierde wand raken om de afdoende reden, dat die er niet zijn, met andere woorden: wij bevinden ons hier in een gang, een onderaardse tunnel of hoe je het anders wilt noemen! Kijk, daar ligt onze kwartel!

— Een tunnel? Een gang?

— En wel een zeer lange, Charles, want ik kan noch voor, noch achter ons het einde er van zien.

— En daar zijn wij dus door het grootste aller toevallen binnengedrongen.

HOOFDSTUK IV.

EEN GESPREK DAT GEVOLGEN HEEFT

De beide vrienden keken elkander een ogenblik zwijgend aan.

— Zullen wij deze tunnel niet verder onderzoeken, Edward? vroeg Brand na enige ogenblikken.

— Stellig zullen wij dit, Charles, al was het alleen maar om onze menselijke nieuwsgierigheid te bevredigen. Ik begrijp nu wat het is; de stenen welke wij zoeven met onze jachtmessen hebben blootgelegd, vormden het dak van deze tunnel. Misschien is er oorspronkelijk een meter of meer grond over geweest, maar door de vele plasregens is die weggespoeld en het tunneldak is op deze plaats door een of ander toeval aangetast geworden, misschien door het inslaan van de bliksem, of door enige andere gewelddadige oorzaak. Hoe het ook zij, we zijn nu binnen in de tunnel en we zullen eens zien, waarheen zij leidt.

Het licht van de zaklantaarn, door Brand gedragen, wierp zijn schijnsel vooruit in een blijkbaar kaarsrechte gang van ongeveer 1½ meter breedte en waarvan de wanden bovenaan naar elkander toenijgden.

Deze wanden waren uit zeer zware met-
 stenen aaneengevoegd en alles wees er op, dat de gang vele eeuwen geleden moest zijn gegraven, in een tijd, toen er voor de

adellijke bewoners van deze streek veel aan gelegen was, dat zij ongezien hun biezen konden pakken, of zich ongezien naar een veilige schuilplaats konden begeven, daar men er in die tijd nooit zeker van was of de overheersende partij, waartoe men toevallig behoorde, lang aan de macht zou blijven.

De gang was volkomen waterpas en zonderling genoeg in deze streek, was de vloer volkomen droog.

Behoedzaam schreden de beide vrienden verder, daar zij op verrassingen van allerlei aard bedacht moesten zijn, waarvan kuilen in de bodem niet de minsten waren.

Zo gingen zij bijna een kwartier voort, maar plotseling werd hun de weg afgesneden.

Het beletsel bestond uit een zware eikenhouten deur, waarheen een paar hardstenen treden toegang gaven.

In tegenstelling met de tunnel, was de deur zeker pas in de laatste tijd vervaardigd en zij had een tamelijk modern, volkomen gaaf slot, dat goed geolied bleek te zijn.

De beide vrienden keken elkander vragend aan en na enige tijd zei Brand:

— Ik gevoel mij als de kleine Aladin, die de toverlamp moest halen voor zijn boze,

zognaamde Oom, de tovenaer uit Afrika. Wat zou er achter die deur zijn?

— Ik weet het niet, Charles, antwoordde Raffles kalm. Maar er is een heel eenvoudig middel, om het te onderzoeken, namelijk door die deur te openen.

— Waar zouden wij ons hier ergens bevinden?

— Als ik mij niet sterk vergis, loopt de tunnel in Zuid-westelijke richting en daar wij bijna een kwartier in rechte lijn hebben gelopen, moeten wij ons ergens in de buurt van de rentmeesterswoning bevinden. Het is trouwens het enige huis van enige betekenis in deze streek, als men de buitenplaats van Sir Hayfield uitzondert en deze deur zal toch waarschijnlijk bij een huis behoren!

Nog terwijl hij sprak, had Raffles de hand in zijn zak gestoken en er een paar sierlijke, fijnbewerkte lopers uitgehaald, die hem maar hoogst zelden verlieten.

De deur bleek gesloten te zijn, maar in een oogwenk had Raffles het slot geopend.

Hij trok de deur voorzichtig naar zich toe, terwijl Brand de lamp in de hoogte hield en nu keken de twee vrienden in een tamelijk grote kelder, waar niets anders te zien was dan een leeg wijnrek en een tweede deur juist tegenover de eerste gelegen.

Raffles moest dus opnieuw zijn vaardigheid tonen en enkele tellen later sprong het slot met zacht geklik over.

— Ik vermoed dat de ingang van die tunnel nog niet lang geleden ontdekt is. Waarschijnlijk was hij dichtgemetseld en heeft men hem bij toeval ontdekt, waarop aanstonds die deur is aangebracht. En laat ons nu eens zien, waar wij hier zijn!

Raffles en Brand waren nu de tweede deur doorgegaan en zij bevonden zich thans in een soort bijkeuken, waar zich een groot hakblok met een bijl er op, een ijskast, grote tafel en twee stoelen stonden.

Op de grond lag een leeg sigarettendoosje.

De deur, die naar de keuken leidde, stond aan en Raffles behoefde haar slechts open te duwen,

De keukendeur, die op de gang uitkwam, was niet gesloten.

Zonder zich lang op te houden, liepen de twee vrienden, zonder enig gerucht te maken, de gang ten einde, toen Raffles plotseling stil stond en zijn hand op een arm van Brand drukte.

— Wat is er? vroeg deze op fluisterende toon.

— Wij zijn hier in een bewoond huis, mijn jongen, dat is alles! Er wordt hier ergens gesproken, luister maar! Doe je lamp uit, want het zou niet aangenaam zijn, als we hier zo verrast werden. Dat wij in een kuil gevallen en uit nieuwsgierigheid deze gang hebben gevolgd, is niet erg, maar de bewoner van dit huis, wie het dan ook zijn mag, zou het volste recht hebben, zich verwonderd te tonen over de wijze, waarop wij hier zijn binnengedrongen.

Brand doofde de lamp en de twee vrienden stonden in het duister.

Toch niet geheel en al, want boven aan de trap scheen een zwakke lichtglans.

Raffles trok Brand zacht met zich mee en begon de trap te bestijgen.

Spoedig hadden zij de bovenste trede bereikt en nu bleek hun ook de aard van het lichtschijnsel, ergens in een kamer brandde licht, hetwelk door de onderste reet van een deur heen scheen.

En door die zelfde deur kwam duidelijk het geluid van twee verschillende stemmen, toebehorende aan opgewonden mannen, die blijkbaar op dit oogenblik aan alles eerder zouden denken, dan aan de mogelijkheid, dat zij beluisterd werden.

Raffles en Brand hoorden het volgende gedeelte van een gesprek, weliswaar zeer kort, want het was het slot van een op luide toon gevoerde twist, maar waarvan de inhoud toch veelbetekenend genoeg was, om hen in een zeer spannend avontuur te storten...

— En als gij wilt, Sir Reginald, dat ik mij nog langer belast met de bewaking van uw pupil, Miss Grace, dan zult gij beter moeten betalen! Het klinkt misschien wat ruw, maar wij zijn medeplichtigen, dat begrijpt gij toch wel!

— Ik begrijp alleen, Parker, dat ik je op staande voet zou kunnen ontslaan en dat ik zekere dingen van je weet, die het je lastig genoeg zouden kunnen maken, om elders een betrekking te vinden. Weet dus wel wat je doet!

— Ik weet het, Sir Reginald! Ik weet meer dan u lief is! Ik weet welke de redenen zijn, die u er toe gebracht hebben, Grace Dayton gevangen te houden, nu zij binnenkort meerderjarig wordt en ik herhaal, dat gij er goed zult aan doen met mijn eis rekening te houden. Wij behoeven voor elkander geen geheimen te hebben, wij weten wel ongeveer wat wij waard zijn.

— Is dit uw laatste woord, Parker?

— Mijn laatste!

— Dan hoop ik voor u, dat het u nooit berouwen zal!

Hierop volgde een ruwe vloek, het stampen van gespoorde laarzen op een houten vloer en het achteruit schuiven van een stoel.

Van beide zijden werd het gesprek blijkbaar als geëindigd beschouwd.

Het volgende oogenblik zou de deur geopend worden.

Raffles en Brand keerden daarom zo spoedig zij konden op de afgelegde weg terug, tot zij weder bij de keukendeur stonden.

Maar niemand daalde de trap af.

Waarschijnlijk had de kamer, waarin het gesprek had plaats gehad, nog een andere uitgang.

Dat bleek spoedig, want er werd met deuren geslagen, ergens in het huis kraakten de treden van een oude trap, een buitendeur werd geopend, een paard hinnikte en daarop klonk in de duisternis daar buiten het geluid van paardenhoeven in een snelle galop.

Blijkbaar verliet Sir Reginald Hayfield, want er viel nu niet meer aan te twijfelen,

dat Raffles en Brand zich in de woning van Robert Parker bevonden, in grote opgewondenheid het huis van zijn rentmeester, om zich te paard naar zijn landhuis te spoeden, hetwelk bijna een half uur gaans verder was gelegen.

En toen het geluid der hoeven op de weg was weggestorven, toen werd alles in huis stil.

— Kom, mijn jongen, het is hier niet veilig voor ons! zei Raffles op fluisterende toon. Als mijnheer Parker ons hier overviel, zou hij in zijn recht zijn, als hij ons eenvoudig overhoop schoot. Wij hebben daareven wonderlijke zaken vernomen en die vereisen wel enige overdenking. Laat ons maar spoedig rechtsomkeert maken!

Aanstonds werd de terugweg aanvaard door de keuken, de bijkeuken, de kelder en de eikenhouten deur.

Zo snel zij konden, volgden Raffles en Brand de onderaardse tunnel, totdat zij het gat weer bereikt hadden, waar Hera, wie het wachten zeker wat lang was gevalen, gerust lag te slapen.

Brand maakte zich gereed om door het gat te kruipen, toen hij stil bleef staan, in luisterende houding.

— Wat is er? Waar wacht je op? vroeg Raffles enigszins ongeduldig. Laten wij wat voortmaken.

— Ik meende... ik verbeeldde mij, dat ik heel in de verte voetstappen hoorde naderen.

En met deze woorden sprong Brand door het gat en nam de hond aan, die Raffles hem toereikte.

Deze klauterde op zijn beurt naar buiten en het volgende oogenblik sloegen de twee mannen haastig de weg in naar hun kleine bungalow, terwijl Raffles de gekwetste hond in zijn armen droeg, met de liefde van een moeder voor haar kind.

Het was bijna acht uur, toen zij Orpinaton bereikten.

Maar zij begaven zich niet rechtstreeks naar het kleine jachthuis.

Raffles spoedde zich naar het dichtsbijzijnde telegraafkantoor en verzond daar een dringend telegram, hetwelk als volgt luidde:

«Kom per allereerste gelegenheid naar Orpington, ga naar Mars Hall, het landhuis van Mr. Green. Deze moet u dringend spreken in een voor u zeer ernstige

aangelegenheid. Verzuim geen oogenblik, maar laat alles in de steek. Als dit telegram u tijdig bereikt, kunt gij nog gemakkelijk hedennacht hier zijn.»

Dit telegram was geadresseerd aan:
«Tom Saymour, Westminster Road 19, Londen.»

HOOFDSTUK V.

OP ONDERZOEK UIT

Op de weg huiswaarts was Raffles in gedachten verdiept en Brand dacht er niet aan, hem daarin te storen.

Pas toen zij tegenover elkaar zaten in de kleine gezellige eetkamer en zich te goed deden aan de eenvoudige maaltijd, die Henderson had gereed gemaakt, kon de jonge man zich niet langer bedwingen en barstte uit:

— Ik geloof, dat ik er wel de top van mijn pink voor over zou hebben, om te weten wat dit allemaal te betekenen heeft! Wie is dat jonge meisje, Grace Dayton, waarom wordt zij gevangen gehouden, welk belang heeft Hayfield daarbij, in welke betrekking staat hij tot haar en wie is de man, aan wie je het telegram zond?

— Een massa vragen, beste Charles, waarvan er echter enige spoedig te beantwoorden zijn. Trouwens, als je wat meer geheugen had voor namen, dan zou je het merendeel van je vragen achterwege gelaten hebben.

— Nu, ik ben benieuwd...!

— Luister dan maar eens! Het is nog geen veertien dagen geleden, dat er op de Derby-Club heel wat opschudding werd gewekt door het lid Tom Saymour. Zijn gedrag baarde opzien. Hij was steeds een opgewekte, levenslustige jongen geweest en eensklaps veranderde hij als een blad van

een boom. Bij navraag bleek het, dat zijn meisje hem plotseling en geheel onverwacht had afgeschreven, blijkbaar zonder enige reden en ofschoon er tussen hen de innigste liefde bestond.

— Ja, wacht eens! riep Brand opgewonden uit. Nu herinner ik het mij! Een zijner vrienden, die ook lid van de Windsor-Club is, welke de eer geniet je tot vice-president te hebben, deed ons het verhaal! Ik erken, dat ik het vergeten had, maar laat ik tot mijn verontschuldiging mogen aanvoeren, dat wij toen juist een zeer drukke tijd hadden en dat meisje is dus zeker...

— Zijn meisje heet Grace Dayton! Men verhaalde algemeen van haar, dat zij bij haar meerderjarigheid een zeer groot fortuin in handen zou krijgen. Maar voor zover dat mogelijk is, hebben wij hier zeker te doen met een voorgenomen huwelijk uit liefde, want Saymour zelf is zeer welgesteld en ook heeft hij nog grote kapitalen te verwachten. En nu wordt mij alles tamelijk duidelijk, Charles. Ik herinner mij, dat de voogd van het jonge meisje Hayfield heette en er kan niet meer aan getwijfeld worden, of deze Hayfield en de landeigenaar, die wij zoeven hoorden beschuldigen van vrijheidsberoving, zijn een en dezelfde persoon! En begrijp je nu, waarom ik aanstonds Saymour geseind heb?

— Ken je die jonge man?

— Als Lord Aberdeen, onder welke naam ik te Londen optreed, ken ik hem vluchtig, maar toch voldoende om sympathie voor hem te hebben opgevat: alhoewel hij rijk is en nog meer rijkdommen te wachten heeft, werkt hij zo hard of hij een arme drommel is, die alles van zijn werkkraft en zijn hersens moet verwachten. Trouwens, al was ik nooit met hem in aanraking geweest, dan zou ik het nog mijn plicht hebben geacht, hem onmiddellijk te waar-schuwen.

— Maar van een Mr. Green zal die goede jongen nooit gehoord hebben!

— Wat doet het er toe? Er is maar één zaak, die op dit oogenblik al zijn gedachten gevangen kan houden en zijn instinct als minnaar moet hem zeggen, dat Green hem iets over het meisje zal mededelen, dat hem verlaten heeft.

— Dus je verwacht, dat hij zal komen?

— Ik twijfel er geen oogenblik aan! Er gaat om tien uur nog een trein uit Londen en als het telegram hem slechts op tijd bereikt, kan hij om half elf of kwart vóór elf hier zijn.

Raffles zou niet in zijn verwachtingen teleurgesteld worden, want juist om kwart vóór elf werd er woedend aan de bel gerukt en enkele oogenblikken later liet Henderson, de reusachtig chauffeur, een jonge man binnentreden, die in lichaamsbouw slechts weinig bij hem ten achter stond.

Hij mat minstens zes voet en zijn brede schouders wezen op grote lichaamskracht en een leven van sport.

Tom Saymour kon ongeveer acht-en-twintig jaar zijn. Hij had glanzend zwart haar en een krachtig getekend gelaat, dat echter op dit oogenblik bleek was en een grote opwindung verried.

Hij liet zijn bliken snel van Raffles naar Brand dwalen en wendde zich toen tot de eerste met de vraag:

— Gij zijt Mr. Green?

— Die ben ik.

— Gij hebt mij een telegram gezonden?

— Ja!

— Kent ge mij?

— Als ik dat niet deed, zou ik u niet ge-seind hebben!

— Gij hebt mij een ernstige zaak mede te delen?

— Een zeer ernstige.

— Wie of wat betreft het?

— Miss Grace Dayton, uw verloofde!

— Mijn voorgevoel! zei Saymour op hese toon, terwijl hij de hand op het hart drukte. Ik wist dat er iets niet in orde was. Ik gevoelde het. Ik kende mijn Grace en ik wist, dat er niets was, wat ons kon scheiden.

— Zij heeft u een afscheidsbrief geschreven? ging Raffles voort.

— Ja, zij zei, dat ze het beter achtte, de banden te verbreken, die ons bonden. Zij vreesde dat zij mij niet gelukkig kon maken op de duur en daarom gaf ze mij mijn vrijheid terug.

— Hebt gij die brief wellicht bij u en hebt ge er niets op tegen om hem mij te tonen?

Slechts één oogenblik scheen de jonge man te aarzelen.

Toen haalde hij zijn portefeuille te voorschijn en nam er een zacht rose getint briefje uit, hetwelk hij Raffles toestak.

Deze las de inhoud snel door en vroeg toen:

— Hebt gij soms nog meer brieven van uw verloofde bij u. O, een paar woorden zijn voldoende, voegde hij er snel aan toe, toen hij zag, dat het gelaat van Saymour betrok.

De jonge man zocht nog even in zijn portefeuille en haalde er toen een ander briefje uit, dat slechts enige regels bevatte, een uitnodiging of iets dergelijks en hetwelk hij aan Raffles overhandigde.

Deze vergeleek de beide handschriften met de grootste nauwkeurigheid, haalde er zelfs zijn vergrootglas bij en vroeg toen langzaam:

— Zijt gij zeker, dat dit briefje door Miss Dayton geschreven is?

— Zo zeker, alsof ik het zelf geschreven had!

— Dan moet ik u zeggen, mijnheer Saymour, dat dit briefje op rose papier vervalst is!

Deze woorden hadden een vreselijke uitwerking. Saymour stiet een waar gebrul uit, sprong op Raffles toe, vatte hem in de borst en schudde hem heen en weer.

Maar Raffles deed niets en keek hem slechts glimlachend aan en wachtte kalm tot de driftbui voorbij was.

Dit geschiedde vrij plotseling, zoals bij de meeste mensen.

Saymour liet Raffles los, wiste zijn voorhoofd af, viel op een stoel neer en zei :

— Dat zult ge me waar moeten maken ! Wat ge daar zegt is monsterachtig, weet ge dat wel ? Weet ge wel, wat het betekent, wat ge daar zegt ?

— Ik weet het zeer goed, mijnheer Saymour en ik moet u verzoeken, een weinig kalmer te zijn, want wat ik u heb mede te delen, is wel in staat om uw bloed aan het koken te brengen.

En nu deelde Raffles de jonge man mee, wat hij en Brand dezelfde avond in de woning van de rentmeester vernomen hadden, zonder echter al te uitvoerig uit te weiden over de wijze, waarop zij dat huis waren binnengedrongen.

Stom en onbeweeglijk als een standbeeld, had Saymour naar dit verhaal zitten luisteren. Slechts zijn gebalde vuisten, zijn gefronste wenkbrauwen en zijn dicht opeengeklemd lippen getuigden van wat er bij hem omging.

Toen Raffles zijn verhaal geëindigd had, stond Saymour op, trad op Raffles toe en greep zijn hand, die hij krachtig schudde en zei op doffe toon :

— Ik ben u zeer veel verplicht, mijnheer Green ! Ik dank u van ganser harte. Altijd heb ik het gevoel gehad, alsof er iets vreemds, iets vreselijks met Grace was geschied, maar dit had ik zeker niet durven vermoeden. Gij zult zeker wel zo goed zijn, mij dadelijk naar Sir Reginald Hayfield te vergezellen.

— Wij moeten eerst beginnen met de verblijfplaats van Miss Dayton op te sporen en dat wel zo spoedig mogelijk, nog heden nacht !

— Het spreekt vanzelf, dat ik u vergezel, mijnheer Green !

— Mij dunkt, dat we maar aanstonds op weg moesten gaan.

— Maar hebt gij enige aanwijzing ? vroeg Saymour. Wie weet hoe lang het duurt vóórdat wij Grace gevonden hebben !

— Wij hebben reden om te geloven, mijn waarde Saymour, dat er niets aan verloren zal zijn, als wij eens een kijkje gingen nemen in het ledige huis in het moeras, op ongeveer een half uur gaans hier vandaan.

En nu deelde Raffles de jonge man mee wat er de vorige dag gebeurd was en hoe zij het huis reeds doorzocht hadden, toen hun aandacht getrokken was door een klagende menselijke kreet.

— Maar gij hebt toch immers niets gevonden, mijnheer. Het huis was immers geheel verlaten ?

— Dat was het ook, maar wij hebben het misschien niet goed doorzocht, gaf Brand te kennen.

— Wij zijn het huis langs de gewone weg binnengedrongen, maar wie weet bestaat er nog wel een toegang, waarvan wij het bestaan niet kennen, een tunnel, bijvoorbeeld, hernam Raffles.

— Maar dat zou veel verklaren ! riep Brand opgewonden uit. Het is zeer wel mogelijk, dat de onderaardse gang, die bij de rentmeesterswoning begint, op het ledige huis uitloopt. Het is tenminste dezelfde richting.

— Wij zullen het in elk geval aanstonds gaan onderzoeken, zei Raffles, terwijl hij naar hoed en stok greep. Vooruit nu, het is reeds over twaalven, en wij zullen nog heel wat werk te verrichten hebben vóór de zon weder opkomt.

Het drietal verliet het jagershuis, nadat Raffles zijn instructies was gaan geven aan Henderson, die bezig was in de kleine stal de beide paarden te verzorgen, welke Raffles en Brand uit Londen hadden medegebracht.

Het was een zeer donkere nacht en de maan had zich achter de donkere wolken verscholen.

Zwijgend aanvaardden de drie mannen hun tocht naar het ledige huis.

Nu en dan moesten Raffles en Brand hun zaklantaarn even laten schijnen, teneinde zich er van te overtuigen, dat zij niet van de weg waren afgedwaald.

— Maar zeg mij eens, hoe wilt gij in deze tastbare duisternis dat gat terugvinden ? vroeg Saymour.

— Dat zal minder moeilijk zijn dan het lijkt. Ik heb vanavond zeer nauwkeurig de tijd opgenomen, die wij nodig hadden om

---

van het gat in de tunnel naar ons huis terug te gaan. Wij moeten er nu vlak bij zijn. Het is een tiental meter van de weg, juist ter plaatse waar vroeger een zware meteorsteen is neergevallen, vele eeuwen geleden en die hier als een van de rariteiten van de streek doorgaat.

Raffles bleek goed te hebben gezien,

want een paar minuten later, toen hij nogmaals stilstond en licht maakte, bevonden de drie mannen zich juist voor de geweldige meteorsteen, bijna een meter hoog en breed.

Zij verlieten de weg en hadden even later het gat gevonden.

HOOFDSTUK VI.

DE KREET IN HET MOERAS

Zo snel zij konden, daalden de drie mannen achtereen in het gat af en sloegen daarop een richting in, tegenovergesteld aan die, welke Raffles en Brand dezelfde avond hadden gevolgd.

De tunnel bleek steeds volkomen waterpas te lopen en zij was over het algemeen een kunststukje op het gebied van graafwerk; hoewel zij zeker vele eeuwen oud moest zijn, waren de wanden overal nog volkomen gaaf.

Na bij het licht van de lantaarns tien minuten te zijn voortgegaan, konden de onderzoekers eensklaps niet verder.

De gang scheen op een stenen muur dood te lopen.

Brand slaakte een kreet van teleurstelling en Saymour vloekte van woede.

Alleen Raffles behield zijn kalmte en zei glimlachend:

— Mij dunkt, dat deze tunnel volstrekt geen nut zou hebben, als zij hier ophield.

— Maar zij kan later dichtgemetseld zijn! merkte Saymour op.

— Dat geloof ik niet, hernam Raffles, want de stenen van die muur zijn zeker even oud als die van de tunnel zelve.

Onder het spreken had hij zich gebukt en nu onderzocht hij met de grootste zorgvuldigheid de oppervlakte van de muur.

Het duurde niet lang of hij had een uitsteeksel gevonden, dat er uitzag als een klompje kalk.

Hij duwde er uit alle macht op en op hetzelfde oogenblik draaide het gehele muurvlak om een onzichtbare as.

De drie mannen konden echter niet verder gaan dan slechts enkele passen.

Want tot hun grote verwondering bemerkten zij, dat zij, na enige schreden de tunnel voorbij de muur te hebben gevolgd, op de bodem van een opgedroogde diepe put stonden!

Zij ademden opnieuw frisse lucht in en boven hun hoofden zagen zij de wolken in woeste vaart voorbij jagen.

— Die moeite is dus voor niets geweest! zei Brand op zachte toon, terwijl hij slechts met moeite zijn teleurstelling kon onderdrukken.

— Hoe zo? vroeg Raffles kalm.

— Hoe zo? herhaalde Brand. Die put is minstens tien meter diep, Edward!

— Dat is best mogelijk. Wij hebben die put vanavond reeds eenmaal gezien, ik hoop tenminste, dat je er op gelet hebt. Hij bevond zich ongeveer in het midden op het erf achter het ledige huis.

— Ik erken, dat ik hem over het hoofd heb gezien, maar wat doet het er eigenlijk

toe. De hoofdzaak is, dat wij er onmogelijk uit zullen kunnen komen.

— Wat dat betreft heb je ongelijk, Charles, want ik zie daar het begin van een smalle ijzeren ladder, die in de wand van de put is bevestigd. Ik kan echter niet inzien, waarom wij uit deze put zouden klimmen.

— En waarom niet als ik vragen mag? Ben je dan van plan hier te blijven?

— Neen, dat niet, mijn waarde, hernam Raffles, het is hier niet zeer aantrekkelijk. Maar als wij uit deze put klimmen, komen wij buiten het huis uit en dan hadden wij evengoed onze moeite kunnen sparen, ons goed in de tunnel vuil te maken en de weg naar het huis kunnen volgen.

— Je hebt gelijk, daar had ik niet aan gedacht! zei Brand. Maar wat zullen wij dan doen?

— Doorlopen, antwoordde Raffles lakoniek. Aan de kant, tegenovergesteld aan de ingang, is ook een uitgang, kijk maar!

En Raffles wees Brand met opgeheven arm naar een donker gat aan de tegenovergestelde zijde van de put, die beneden ruim twee meter doorsnede had.

En zonder nog een opmerking af te wachten, trad Raffles de opening onverschrokken binnen, door Seymour op de voet gevolgd, die zich met geen enkel woord in deze kleine gedachtenwisseling gemengd had.

Het bleek spoedig, dat Raffles ook nu weer door zijn onfeilbaar instinct geleid was.

De tunnel liep inderdaad door aan de andere kant van de put, over een lengte van nog ongeveer acht meter.

Zij liep uit op een zware deur.

En deze deur was wijd geopend...

Seymour wilde vooruitstormen, maar Raffles hield hem met zijn krachtige arm tegen en zei op fluisterende toon:

— Niet te haastig, mijn waarde! Ik heb een hartgrondige afkeer van geopende deuren, die ik gesloten had menen te vinden. Een weinig voorzichtigheid zal ons hier zeker te pas komen. Die openstaande deur bevalt mij in het geheel niet. Laat ons eens kijken...

Hij ging langzaam vooruit, met de revolver in de hand, terwijl Brand met zijn zaklantaarn in de opgeheven linkerhand volgde, op alles voorbereid.

Raffles stond nu aan de voet van de zeer smalle stenen trap van ongeveer acht treden, die ternauwernood een halve meter breed waren.

Een ogenblik bleven de drie mannen in onbewegeijke houding staan, maar daarboven liet zich geen enkel geluid horen.

Eindelijk besloten zij verder te gaan.

Raffles beklom de trap, door zijn beide metgezellen gevolgd en een ogenblik later bevonden zij zich in een zeer zonderling vertrek, tenminste als men er de naam van vertrek aan mocht geven.

Het was nergens breder dan een meter of twee, maar de lengte bedroeg zeker minstens 15 meter, de hoogte ongeveer vier.

De wanden bestonden uit gewone metselstenen en het eigenaardige vertrek ontving slechts zeer spaarzaam licht door een kleine, ronde opening vlak tegen de zoldering, die bovendien nog met gekruiste tralies was afgesloten.

Raffles vestigde er aanstonds zijn blik op en zei:

— Ik heb dat zonderlinge, ronde venster ook ontwaard, toen ik een blik in de kelder van het verlaten huis wierp, maar nooit zou ik hebben gedacht, dat het deze kerker van licht moest voorzien! Het is nu geen wonder, dat wij dit vertrek bij ons onderzoek niet gevonden hebben. Het wordt gevormd door twee tussenmuren, die over de gehele breedte en hoogte van het huis doorlopen. Maar de zonderlinge verhouding tussen gang en huisdiepte had mij aanstonds op de gedachte moeten brengen, dat hier iets dergelijks moest bestaan. De geheime tunnel is blijkbaar de enige uitgang uit deze gevangenis, want dat dit vertrek als gevangenis heeft moeten dienen, daaraan valt niet te twifelen.

— Maar dan is Grace hier niet, mijnheer! riep Seymour wanhopig uit.

— Zij is hier niet of niet meer! hernam Raffles op ernstige toon.

— Niet meer? Wat wilt gij daarmee zeggen, vroeg Seymour met een wilde glans in zijn ogen.

— Ik moet vrezén, dat er iets geschied is, waarop wij niet gerekend hebben! mompelde Raffles half binnensmonds, terwijl hij een blik om zich heen wierp.

Heel aan het einde van deze wonderlijke cel lag een matras op de grond uitgespreid en zo nauw was dit vertrek, dat de randen daarvan tegen de zijmuren opstonden.

Daarvoor was een smal tafeltje en een stoel geplaatst. Op de tafel stond een drinkkroes en op de grond lag een waterkruik, die in scherven was gevallen.

En dat was alles...

Raffles begreep nu ook aanstonds, waarom zij de deur zoeven hadden opgevonden.

Saymour scheen juist aan hetzelfde te denken, want zijn gelaat verhelderde eensklaps en hij riep uit :

— Als Grace hier werkelijk opgesloten is geweest, kan zij dan niet ontvlucht zijn? Wij hebben de deur opgevonden.

Maar Raffles schudde mistroostig het hoofd.

— Dat is niet zeer waarschijnlijk, zei hij. Gij kunt er zeker van zijn, dat haar cipiers niet hebben nagelaten, de deur altijd goed te sluiten en als zij gesloten was, zou een tengere vrouw haar zeker niet kunnen openen. Neen, dat is volmaakt onmogelijk.

— Maar wat dan?

— Wat dan? Ik kan het u niet zeggen, maar het is zeker, dat de gevangene hier niet meer is.

Er verscheen een onhellspellende uitdrukking in de ogen van de jonge man, tot wie hij deze woorden richtte.

— Misschien heeft deze ellendige Hayfield argwaan gekregen en zijn ongelukkig slachtoffer hier weggehaald, om haar naar een veiliger plaats te brengen, barstte hij uit. Kom, heren, laat ons gaan! Wij hebben hier niets meer te doen!

En zonder af te wachten of de beide anderen hem zouden volgen, stormde de ongelukkige jongeling de trap weer af.

Ook Raffles en Brand verlieten haastig dit sombere, schrikaanjagende verblijf, waarin de gevangene zich wel als verpletterd moest gevoeld hebben en ijden Saymour na, die reeds de bodem van de put weer had bereikt.

Hij wilde verder snellen, maar Raffles hield hem bij de arm terug en zei :

— Een ogenblik! Wij kunnen nu evengoed door de put naar buiten gaan, dan hebben we meer vrijheid van beweging en wij moeten toch ook het huis eerst eens onderzoeken, want wie weet heeft de voogd van Grace Dayton zijn slachtoffer daar wel heen gebracht.

— Gij hebt gelijk, mijnheer, zei Saymour zacht. Ik geef mij aan uw leiding over. Ik voel mij als versuft.

De smalle ijzeren ladder bleek tot op slechts weinige decimeters van de bodem van de put te reiken.

Het viel de drie mannen dus niet moeilijk naar boven te klauteren.

Raffles, die vooraan ging, stak het hoofd boven de rand van de put uit en keek voorzichtig om zich heen.

Er viel echter niets te bespeuren, geen enkele menselijke gedaante, geen lichtschijnsel, niets...

En alles was doodstil.

Men hoorde niets dan het eentonig ruisen van de wind door het riet.

Raffles stapte over de rand van de put en spoedig hadden zijn beide metgezellen zich bij hem gevoegd. Zij onderzochten het gehele huis nogmaals van de kelder tot de vliering maar van een inwoner of van het ontvoerde meisje konden zij geen spoor ontdekken.

Toen zij weer in de diepe gang waren aangekomen, raadpleegde Raffles zijn horloge bij het licht van de zaklantaarn en zei op korte toon :

— Het is nu half twee. Ik geloof, dat het tot niets dient om thans in deze duisternis ons onderzoek voort te zetten. Het beste zal zijn huiswaarts te keren en een nieuw veldtochtplan te ontwerpen.

De drie mannen verlieten het huis aan de voorzijde en bereikten spoedig de weg naar Orpington, die zij thans zo snel zij konden, volgden.

Er werd slechts weinig gesproken, want iedereen was in zijn eigen gedachten verdiept.

Heel in de verte, van de kant van het moeras, klonk eensklaps een ruwe kreet...

Zij waren nog ongeveer 10 minuten gaans van de stad, toen zij als bij onderlinge afspraak stil stonden. Het leek de kreet van een mens, in sterfensnood!

— Daar gebeurt iets in het moeras ! riep Raffles op ernstige toon.

— Zullen wij niet teruggaan ? vroeg Seymour, wiens zwarte ogen in zijn bleek gelaat strak stonden van ontzetting.

— Het geluid kwam niet van de kant van de weg, die wij gevolgd zijn, zei Raffles.

— Neen, hij klonk van de zijde van de weg naar het landgoed ! zei Brand op zachte toon. Wij moesten, dunkt mij, een onderzoek gaan instellen !

Raffles bedacht zich enige ogenblikken en zei toen vastberaden :

— Ja, je hebt gelijk. Wie weet wat daarginds geschied is. Er is misschien een mensleven te redden ! Laat ons terugkeren ! En spoedig !

Zij ijlden nu dezelfde weg, die zij gekomen waren, terug.

Gelukkig was de maan sedert enige ogenblikken te voorschijn gekomen en verlichtte hun pad nu voldoende, om geen vrees voor verdwalen behoeven te koesteren.

Zij liepen nu zo snel, dat zij binnen tien minuten het eenzame huis weer hadden bereikt.

Zij staken het erf dwars over, klommen over een heg, volgden een smal zandpad en kwamen nu opnieuw op een kleiweg, die met laag struikgewas omzoomd was.

De drie mannen volgden snel de weg, die in talloze kronkelingen en langs een omweg naar het landgoed van Sir Reginald Hayfield leidde.

Zij waren ongeveer tien minuten gaans van het eenzame huis verwijderd, toen Raffles, die vooraan liep, eensklaps stil stond, zich bukte en een lichte kreet van verbazing liet horen.

— Wat is het ? vroeg Seymour.

— Een zwaar gewond man ! antwoordde Raffles ernstig.

Inderdaad, aan de zijde van de weg lag een bewegingloos lichaam. En toen Raffles

en Brand het licht van hun lantaarns op dit lichaam lieten vallen, zagen zij aanstonds, dat hier een dode lag. Het gelaat was vertrokken, de mond was half geopend en de ogen starden naar de nachthemel, maar zij zagen niets meer.

Het lichaam lag op de rug met uitgespreide armen. Met de eerste oogopslag had Raffles gezien dat hier geen hulp meer kon baten.

— Het is de rentmeester van Sir Reginald Hayfield, Robert Parker.

In zijn borstzak stak een sigarettendoos van het merk, dat zij in het jagershuis gezien hadden.

— Maar de wond in zijn borst is een schotwond ! riep Brand uit. Hoe is het mogelijk, dat wij wel de kreet maar niet het schot hebben gehoord.

— Ik weet er maar een oplossing voor en dat is, dat de moordenaar een windpistool of een windbuks heeft gebruikt, antwoordde Raffles.

— En kunt ge niet vermoeden, wie deze vreselijke daad bedreven heeft en wat er het motief van is, mijnheer ? vroeg Seymour, die blijkbaar zeer onder de indruk was van hetgeen hij hier zag.

Raffles haalde de schouders op.

— Ik heb er volstrekt geen vermoeden van, noch van het een, noch van het ander.

— Maar moeten wij dan niet aanstonds de politie waarschuwen en ook zelve beginnen om de moordenaar op te sporen ?

— Neen, ik heb een ander voorstel.

— Laat dan eens spoedig horen, wat ik u verzoeken mag.

— Wij moeten beginnen met hier kalm het aanbreken van de dag af te wachten en met wat wij hier dan ontdekken, kunnen wij wellicht ons voordeel doen, voordat de politie ter plaatse is en zich met de zaak bemoeit. Over een half uur komt de zon op, zie maar, de hemel is in het Oosten reeds geheel rose getint.

En met deze woorden knipte Raffles zijn zaklantaarn uit en zette zich neer op de berm van de weg.

HOOFDSTUK VII

VERSCHILLENDE COMBINATIES

De beide andere mannen volgden zijn voorbeeld en gedurende enige tijd bleven zij zwijgend naast elkander zitten.

Maar eensklaps hief Saymour het hoofd op en vroeg :

— Zeg mij eens, hebt gij mij niet gezegd, dat die Robert Parker door de schurkachtige Hayfield was aangesteld om Grace te bewaken ?

— Dat is inderdaad het geval, antwoordde Raffles, tot wie deze vraag gericht was.

— Weet gij soms of hij persoonlijke vijanden had, die het op zijn leven kunnen hebben voorzien ?

— Dat is niet onmogelijk, want hij was een ruw en gewetenloos man en een harde meester voor zijn ondergeschikten.

— Het is slechts een opmerking, maar acht gij het geheel onmogelijk, dat zijn dood in verband staat met de verdwijning van Grace Dayton ?

— Dat is niet onmogelijk, al moet ik bekennen, dat ik dat verband nog niet zien kan. Dat Miss Grace in een ogenblik van vertwijfeling en om haar eer te redden, zelve het noodlottig schot heeft gelost,

zullen wij wel terzijde moeten stellen, want waar zou zij het wapen vandaan hebben gehaald ?

— Wij zouden dan ook moeten aannemen, Edward, dat Robert Parker en Miss Dayton te zamen zijn geweest, merkte Brand op. En die veronderstelling vind ik wel een weinig gewaagd.

— Waarom eigenlijk ? hernam Raffles. Is het niet denkbaar, dat Parker om de een of andere reden, welke wij nog niet kennen, het meisje weer uit haar kerker heeft bevrijd ?

— Maar als wij dat eens veronderstellen, mijnheer, riep Saymour uit, hoe verklaren wij het dan, dat hij haar niet onmiddellijk in vrijheid heeft gesteld, zodra zij het huis verlaten hadden ?

— Deze vraag had ik mij zelf ook reeds gesteld en ik moet zeggen, dat ik haar niet kan oplossen, gaf Raffles te kennen, terwijl hij peinzend voor zich uit staarde.

Het was intussen langzaam beginnen te dagen.

Toen de zon luisterrijk boven de kim verrees en het troosteloze landschap met haar gloed vergulde, stond Raffles op, rekte zich uit en riep :

— En nu zullen wij eens aan het werk gaan, met uw goedvinden.

Raffles stond terzijde van de weg en beschouwde nu met grote aandacht de oppervlakte daarvan. Hij liep langzaam heen en weer over de lage berm, nu en dan in zichzelf mompelend. Toen kwam hij op de beide anderen toe en zei :

— Langs deze weg heeft, niet veel vroeger dan gisteravond, een vierwielig rijtuig gereden, met smalle wielen en met één paard bespannen. Het dier had een nieuw ijzer aan de linkerachtervoet, hetgeen duidelijk aan de hoefindrukken te zien is.

— En van welke richting kwam die wagen, vroeg Saymour vol spanning.

— Van de richting van het eenzame huis.

— Maar dan moet het er toch ook heen zijn gegaan, merkte de jonge man op, terwijl hij Raffles vragend aanzag.

— Dat is niet volstrekt noodzakelijk ! Het kan zeer wel de weg gevolgd zijn, die wij gisteravond gekozen hebben. In ieder geval wijzen de hoefindrukken slechts in één richting.

— Deze weg wordt dan zeker weinig begaan, dat gij dit zien kunt ?

— Zeer weinig; alleen door degenen, die op het herenhuis of verder moeten zijn, antwoordde Brand.

Raffles was reeds weer verder gelopen, zorg dragende dat hij de nauwelijks zichtbare sporen op de weg niet uitwiste, totdat hij stil stond voor het lijk van de verslagene.

Hij bekeek het gelaat nauwkeurig, tilde het hoofd op, draaide het lichaam niet zonder moeite op en richtte zich toen tot Saymour met de vraag :

— Ziet gij niets aan het lichaam ?

— Ja zeker, vlak boven de kraag is nog een hoofdwonde ! antwoordde Saymour. Wat zou dat te betekenen hebben ? Zouden er dan misschien twee aanranders zijn geweest ? Een, die hem heeft neergeschoten en een, die hem deze verwonding heeft toegebracht.

— Dat acht ik zeer onwaarschijnlijk ! De-

ze wonde aan het achterhoofd, schuins achter het oor, is betrekkelijk licht. De huid is slechts afgeschaafd, vandaar de bloeding. Ik denk, dat Parker in het rijtuig gezeten of gestaan heeft, ofwel er vlak naast. Nadat hij het dodelijk schot gekregen heeft, is hij gevallen en daarbij met het hoofd op de rand of de naaf van het wiel gevallen. Beide zijn van ijzer en zij kunnen deze wonde zeer goed veroorzaken hebben. In ieder geval is zij niet afkomstig van de val op de grond, want daartoe bevindt zich de wond te veel terzijde van het hoofd.

— Maar dat is zeer goed mogelijk, mijnheer ! riep Saymour opgewonden uit.

— Is het geheel ondenkbaar, dat wij hier niet te doen hebben met een moordaanslag, maar dat hier uit wettige zelfverdediging gehandeld is ? opperde Brand.

— In zekere zin misschien wel, antwoordde Raffles langzaam, terwijl hij zijn bliken over de weg liet dwalen.

Eensklaps trad hij terzijde, bukte zich en raapte iets op, dat half door de grashalmen terzijde van de weg bedekt was geweest. Het was een vrij grote revolver.

— Ik geloof, dat ik hier al iets vind, wat voor jouw opvatting zou pleiten, mijn waarde, zo wendde Raffles zich tot Brand. Alle kogels zitten nog in het magazijn. Wij behoeven er niet aan te twifelen, of dit wapen heeft aan Parker toebehoord. Ongetwijfeld heeft hij er zich van willen bedienen en is het bij zijn val uit zijn hand gevlogen en half onder het gras terecht gekomen. Het spreekt vanzelf, dat de ander zich de tijd niet heeft gegund, het wapen op te rapen.

— Maar waar is dan de wagen gebleven ? riep Brand uit.

— Wat dunkt je van de opvatting, dat hij op het rijtuig is gesprongen en er mee vandoor is gegaan, zei Raffles, terwijl hij opnieuw met het onderzoek van het wegoppervlak begon. Het paard heeft gerulme tijd gegaloppeerd. Zie maar eens naar die diepe hoefafdrukken. De man, die wegreed, had blijkbaar grote haast. En hier, indrukken van voetstappen ! De mannen hebben dicht bij elkaar gestaan, oog in oog ! Ik herroep dus mijn verklaring van zoeven, dat de gedode man in de wagen is aange-

schoten, hij moet toen op de begane grond hebben gestaan.

— Ik begrijp niet goed, dat men in zulk een hels donkere nacht, op deze smalle weg, die voortdurend stijgt en waarnaast de glooiing steeds dieper wordt, een paard durft laten galopperen! merkte Saymour op.

— Dat kan alleen een man in doodsangst doen, voortgejaagd door de gedachten aan zijn eigen wandaad! zei Brand op zachte toon.

— Tenzij er wellicht in het rijtuig nog een derde persoon is geweest, die van de twist der beide mannen gebruik heeft kunnen maken, om te vluchten! zei Raffles langzaam.

— Maar dan, dan zou misschien Grace...!

— Ik zeg, dat het niet onmogelijk is, mijn waarde Saymour, hernam Raffles. En toch, wij moeten met alle waarschijnlijkheden rekening houden. Want aan de andere kant is het toch bijna ondenkbaar, dat Parker, als hij inderdaad het jonge meisje heeft willen ontvoeren, dit zou hebben gedaan, zonder haar de mond te snoeren en te binden!

— Maar zij was het misschien in het geheel niet, mijnheer! hernam Saymour op hartstochtelijke toon. Misschien heeft hij haar wel in vrijheid willen stellen, om zich aldus te wreken op Hayfield.

— Zo laat in de avond? vroeg Raffles op wifelende toon.

— Waarom niet? Het gesprek had immers ook 's avonds plaats gehad?

Raffles liet alle mogelijkheden aan zich voorbij gaan, overwoog alle kansen, onderzocht nogmaals zeer nauwkeurig het oppervlak van de weg en staaarde toen geruime tijd vóór zich uit over het moeras, waarboven de ochtendnevels begonnen op te trekken.

Heel in de verte, boven op de lage heuvel, waren de daken zichtbaar van het landhuis van Sir Reginald Hayfield, «Doberty Castle».

De zon schitterde op de lichtblauwe leien. Eindelijk zei hij langzaam:

— Misschien hebt ge wel gelijk! Laat ons nu het spoor eens verder volgen!

— Maar waartoe kan dat dienen, mijnheer? riep Saymour uit. Gij hebt mijzelf gezegd, dat deze weg voert naar het landgoed van Hayfield. Wie kan het dan anders geweest zijn dan die oude schurk, die deze man gedood heeft?

— Ik zeg niet, dat hij het niet was! hernam Raffles bedaard. Maar de weg naar Doberty Castle heeft nog een zijweg, vóór wij dus onze conclusies trekken, moeten wij eerst zekerheid hebben omtrent de richting, welke de wagen gevolgd heeft. Wij zouden alles bederven door nu op het laatste ogenblik overhaast te oordelen en te handelen!

De weg werd nog enige tijd gevolgd, terwijl Raffles zijn blikken onafgewend op de bodem gevestigd hield. Toen bereikten de drie mannen de zijweg. Maar het spoor van wagen en hoefen liep recht door, recht op «Doberty Castle» aan...

— Nu valt er toch zeker niet meer aan te twifelen, mijnheer, riep Saymour met bleek gelaat en gebalde vuisten. Het is nu, dunkt mij, zo helder als glas!

Raffles keek hem ernstig aan en hernam toen, na even te hebben nagedacht:

— Welnu, wij zullen dan aanstonds handelen. Wij zullen ons zekerheid verschaffen en daar heen gaan. Keat Hayfield u persoonlijk?

— Hij heeft mij nooit gezien!

— Zoveel te beter! Ik ben hem echter verscheidene malen tegen gekomen en het zal dus nodig zijn, dat ik mijn uiterlijk een weinig verander!

— Zijt gij een toneelspeler? riep Saymour verwonderd uit.

— Als het nodig is, ja! antwoordde Raffles kortaf. Wij zullen ons gaan aandienen als staknechts of iets dergelijks en hij mag oppassen, als hij een paard met een vers beslagen linker achterbeen in zijn stal heeft.

— Wat moet er met de dode gebeuren? vroeg Brand.

Raffles haalde de schouders op.

— De levenden gaan boven de doden, zei hij. Er zal daarginds wel iemand voorbij komen en anders kunnen wij de politie te-

lefonisch waarschuwen. Wij kunnen nu geen tijd meer verliezen met verklaringen! Aanstonds naar «Marsh Hall» en ons daar vermomd! Het laatste bedrijf van het treurspel gaat beginnen.

De drie mannen sloegen aanstonds een smal pad in, dat hen spoedig naar Orpington bracht. Een kwartier later hadden zij «Marsh Hall» bereikt.

Zoals Raffles wel half verwacht had, was Henderson, de trouwe chauffeur, in het geheel niet naar bed gegaan, ongerust als hij was over het uitblijven van zijn meester, diens trouwe vriend Charles Brand en zijn gast.

Raffles bracht Seymour naar de kleine ontvangstkamer en zei glimlachend:

— Als wij elkander straks weerzien, zal ik er geheel anders uitzien. Maar laat u dat niet verontrusten, ik ben en blijf u toegedaan!

Hij knikte de jonge man nog eens vriendelijk toe en verliet vervolgens het vertrek.

Een kwartier verstreek, toen trad er een breed geschouderde knaap met sluik, zwart haar, een brede mond en een domme grijns op zijn gelaat het vertrek weer binnen, gekleed in een boerenkiel en met zwarte laarzen aan.

— Daar ben ik weer, mijn waarde Seymour, riep Raffles vrolijk uit. Bevalt mijn kostuum u?

— Het is bijna niet te geloven, dat gij dezelfde man zijt, die zoeven het vertrek heeft verlaten! zei Seymour, die zijn ogen niet verouwde.

— Ja, ik ben, al zeg ik het zelf, steeds beroemd geweest voor mijn verkleedingskunst, zei Raffles langs zijn neus. Maar laat ons nu niet langer praten, hier heb ik enige afgedragen klederen voor u. Trek die eens aan, haal uw fraai gekamd haar wat door de war, maak uw gelaat een weinig groezelig en dan kunnen wij op weg gaan. Spreek zo weinig mogelijk, want het zou u misschien moeilijker vallen, uw beschaafde spreektaal af te wennen. Dat zal mij allicht gemakkelijker afgaan!

— En uw vriend? vroeg Seymour.

— Die heeft een andere taak, zei Raffles kortaf.

Saymour trok snel de klederen aan en bij het verlaten van het afgelegen jagershuis, bemerkte hij waarin de taak van Brand bestond. Die was op het platte dak van het huis geklommen, vanwaar men de omtrek uren ver kon overzien. Gewapend met een goede verrekijker.

Hij wierp Raffles een dankbare blik toe, maar zei niets.

Beiden sloegen de weg in, die naar «Doberty Castle» voerde.

Na een half uur te hebben gelopen, bereikten de twee mannen het grote herenhuis, dat door dichte bomen omringd was. Ter rechterzijde bevonden zich de stallen en aan de linkerzijde stond de garage.

— En dat alles wordt stellig in stand gehouden met het geld van Grace Dayton! bromde Seymour tussen de tanden. Het is bekend dat Hayfield in de Clubs hoog speelt en er andere liefhebberijen op na houdt, die hem handen vol geld kosten! Nu, zijn lot zal spoedig bezegeld zijn!

Op het grote erf voor de stal liepen een paar mannen heen en weer, met bezem en emmers in de handen.

Raffles riep een hunner aan en zei in onvervalst boerendialect:

— Hoor eens, maat, is er hier geen werk voor een goede stalknecht, die zijn vak verstaat?

— Daar heb ik niets over te zeggen, dat moet je aan de stalmeester vragen!

— Waar kan ik die vinden?

De stalknecht wees over zijn schouder in de richting van de stal en ging verder.

Raffles opende zonder meer het hek in de omheining en trad het erf op, gevolgd door Tom Seymour.

Zij bereikten spoedig de stal, waarvan de brede deuren open stonden en traden binnen. Zij vonden er echter niemand, de stalbaas had waarschijnlijk zoeven de grote stal door een andere uitgang verlaten. In een viertal boxes stonden even zoveel fraaie rijpaarden en daarnevens knabbelde twee koetspaarden aan het hooi in hun ruf.

Raffles maakte aanstonds van deze gelegenheid gebruik, die zich waarschijnlijk niet zo spoedig weder zou voordoen! Hij sprak de dieren vriendelijk toe terwijl hij ze naderde, klopte de fraaie paarden op het glanzende kruis en lichtte toen van beiden de linkerachtervoet op.

Hij hield de hoof van het laatste paard, een fraaie vos-bruin, een ogenblik op, keek Saymour glimlachend aan en zei:

— Twijfel is nu zeker niet meer mogelijk, dit paard heeft een splinternieuw hoefijzer, dat er nauwelijks een paar dagen aan kan zitten!

— Ik had dat bewijs niet eens meer nodig, mijnheer, bromde Tom Saymour tussen de tanden.

Raffles wilde antwoorden, toen de kleindeur open ging achter in de stal en de brede figuur van de stalbaas verscheen.

Hij bleef een ogenblik verbaasd staan, kwam toen snel naar binnen en vroeg op barse toon:

— Wat moet gij hier? Wie zijt gij?

— Neem me niet kwalijk, patroon, begon Raffles, die onmiddellijk weer in zijn rol was. Een van de knechts zei ons, dat wij u in de stal zouden vinden.

— Dan was die knecht een ezel. Wat wilt gij?

— Ik wil hier in dienst komen, als het kan baas en mijn maat ook! antwoordde Raffles. Ik heb het werk bij de hand gehad en op zo'n groot goed is nog wel altijd iemand te gebruiken.

— Voor jou heb ik misschien werk, als je goed met paarden kan omgaan en niet drinkt! Maar je kameraad kan zijn biezen wel pakken.

— Dat is wel jammer, baas, maar misschien kan mijn maat wel ergens anders terecht. Hij is nog sterker dan ik en van paarden weet hij ook alles af.

Saymour keek Raffles verwijtend aan, maar deze nam hem snel terzijde, alsof hij hem een boodschap had mede te geven en zei op dringende toon:

— Begeef u aanstonds weer naar Marsh Hall terug. Ik verzeker u, dat ik niet zal stil zitten en nog hedenavond, misschien al vanmiddag, zullen wij reeds veel meer weten dan nu! Zodra ik iets definitiefs heb

kunnen ontdekken, loop ik natuurlijk weg, om u te waarschuwen.

De beide mannen wisselden een krachtige handdruk en daarop verliet Saymour met haastige schreden de stal en het erf.

Raffles achtte het een geluk, dat de aandacht van de stalbaas bij zijn eigen persoon bepaald was, want Saymour had helemaal vergeten wie hij voorstelde en liep als een heer en zeker niet als een stalknecht, in zijn haast, om bij Charles Brand troost te zoeken.

Raffles kreeg zijn instructies en tien minuten later was hij bezig een der rijpaarden te roskammen, alsof hij zijn gehele leven niets anders gedaan had.

Maar ondertussen gaf hij zijn ogen goed de kost. Hij kon van de plaats, waar hij het rijpaard behandelde, dat wil zeggen voor de grote ingang van de stal, een groot gedeelte van het herenhuis overzien en waarnemen, wat daar zoal voorviel en zo zag hij omstreeks half negen in de ochtend een knecht aankomen, die een zwaar motorrijwiel aan de hand voerde, waarmee hij voor de trappen van de bordes stil hield.

Een ogenblik later ging de brede voordeur open en Sir Reginald Hayfield trad naar buiten, gekleed in een sportpak en bezig zijn handschoenen dicht te knopen. Hayfield hield het hoofd gebogen en scheen in diepe gedachten verzonken te zijn, toen hij de treden van het terras afdaalde. Zijn wenkbrauwen waren gefronst en Raffles kon zelfs op die afstand opmerken, dat zijn gelaat zeer bleek was. Hayfield besteeg het motorrijwiel, zei iets tegen de buigende bediende en reed weg.

— Voor het ogenblik kunnen wij gerust zijn, dat hij haar niet verder zal brengen, dan zij nu is, mompelde Raffles in zich zelf, want het rijwiel had geen duozitting. Ik zou wel eens willen weten, wanneer de schurk van zijn nachtelijke expeditie is teruggekeerd!

Dit had Raffles met een paar handige vragen spoedig ontdekt, want het bleek, dat het rijtuigpaard met het nieuwe hoefijzer juist een kwartier vóór hij kwam, in de stal was teruggebracht.

En tevens vernam Raffles, dat men Robert Parker met het jachtwagentje had

zien wegrijden, zeer vroeg in de vorige avond, terwijl Hayfield er mede was teruggekeerd.

— En dat schijnt hier niemand iets bijzonders te vinden! bromde Raffles in zichzelf. Nu, de Justitie zal er bij de ondervraging van de getuigen wel anders over denken!

Toen Raffles ongeveer een uur gewerkt had, zag hij de kans het herenhuis binnen te gaan, zonder dat er acht op werd geslagen.

Hij was voornemens, indien hij een der bedienden mocht tegenkomen, stoutweg te verklaren, dat hij zijn nieuwe meester persoonlijk wilde spreken, maar het gehele huis leek wel uitgestorven te zijn, hij kwam althans niemand tegen.

Pas later vernam Raffles, waaraan hij deze gelukkige omstandigheid te danken had, want even voor hij het huis langs de achterkant binnentrad, was een koddebeier verschrikt komen zeggen, dat men het lijk van Robert Parker aan de kant van een eenzame weg had gevonden met een kogelgat in de borst.

De butler had de boodschap in ontvangst genomen en onmiddellijk was het gehele dienstpersoneel in rep en roer en te hoop gelopen in de dienstbodenkamer, waar men het geval druk besprak, toen Raffles, zonder te worden lastig gevallen, snel door de brede gangen liep en regelrecht naar de werkkamer van Sir Hayfield, waarvan hij zich de ligging door enige onschuldige vragen had weten aan te duiden.

Hij aarzelde geen ogenblik, maar trad haastig binnen en liep vlug toe op het grote bureau-ministre, dat in een nis stond.

Met onbegrijpelijke vlugheid, slechts verkregen door een jarenlange praktijk, trok Raffles achtereenvolgens alle laden open en forceerde in enkele seconden diegenen, die gesloten waren.

In een daarvan vond hij een windpistool, hetwelk hij in zijn zak liet glijden, in een tweede een aantal papieren met cijfers overdekt benevens een briefwisseling met de kassier van Hayfield.

Dit alles volgde de weg van het pistool, terwijl Raffles voldaan in zichzelf bromde:

— Nu wij dit eenmaal hebben, zal onze vriend wel zo verstandig zijn, ons aanstonds het verblijf van Miss Dayton aan te wijzen, want het is voldoende, om hem, ongerekend de manslag op de rentmeester, voor een vijftal jaren achter de tralies te helpen.

Maar juist op dit ogenblik ving het scherpe oor van Raffles enig gerucht op en hij had maar juist de tijd om het vertrek te verlaten, zich niet verder bekommerend om het bureau, waarvan verscheidene laden open waren blijven staan.

Het was hoog tijd, want juist toen hij een hoek van de gang was omgegaan, naderde van de andere zijde de butler.

Raffles verliet het grote herenhuis weer aan de achterzijde en liet de schrobbering van de stalbaas wegens zijn afwezigheid geduldig en onderworpen langs zich heen gaan.

Het werd twee uur en nog was Hayfield niet teruggekeerd. Door voorzichtig hier en daar te vragen, vernam Raffles, dat hij met zijn motorrijwiel naar Londen was vertrokken en pas tegen etenstijd werd terugverwacht.

Het besluit van Raffles was genomen. Zonder een andere verklaring, dan dat het werk hem niet beviel, verliet Raffles het landgoed en spoedde zich in allerijl naar Marsh Hall, teneinde Tom Saymour, die waarschijnlijk in grote ongerustheid zou verkeren, van zijn ontdekkingen op de hoogte te brengen.

Hij vond hem in gezelschap van Brand op het platte dak gezeten en hij werd met een kreet van blijdschap en opluchting ontvangen.

En de jonge man trok hem de woorden bijna uit de mond, toen hij het verhaal deed van zijn ontdekking en hem de papieren toonde welke hij in het bureau-ministre gevonden had, benevens het windpistool, waarmee de daad gepleegd moest zijn.

Toen hij zijn verhaal beëindigd had, waarnaar Saymour en Brand met de grootste aandacht geluisterd hadden, terwijl de ogen van de jonge man van hoop en blijdschap schitterden, besloot hij, terwijl hij Saymour een eigenaardige blik toewierp:

— Ik had natuurlijk de terugkomst van Hayfield wel kunnen afwachten, maar ik acht het beter, als gij mij vergezelt en zo mogelijk ook mijn vriend hier. Hij wordt tegen etensuur terug verwacht! En zeg mij nu eens, wat gij hier in die tijd hebt gedaan?

— Niets anders dan met onze kijker de omtrek afgezocht! antwoordde Brand.

— En heb je iets ontdekt?

— Niets! Wij hebben alleen op de weg naar Londen een motorrijder snel zien wegrijden!

— Dan is het Hayfield geweest! Kun je van hier af zijn landgoed niet zien?

— Wel de daken, maar de rest is achter een groep bomen verborgen. Maar daarentegen zijn er van hier af heel wat andere huizen te zien en heel wat wegen, die er langs leiden. Maar bovendien hebben wij iets zeer belangwekkends waargenomen; wij hebben gezien, hoe de politie het lichaam van de gedode rentmeester heeft gevonden en weggehaald!

— Kon je niet zien waarheen?

— Ja, het werd in een met paarden gespannen wagen in de richting van Orpington vervoerd.

— Waren er veel nieuwsgierigen?

— Er was één boer en dat was alles!

— Dan moet die ene boer het op het landgoed zijn komen vertellen! riep Raffles uit.

Plotseling slaakte Saymour een kreet, wees met uitgestrekte vinger in de verte en bracht toen het oog aan de grote kijker, die op zijn voetstuk gemakkelijk beweegbaar was.

Brand volgde de richting van zijn blik en riep uit:

— Daar komt de motorrijder weer aan!

— Wat is dat? Nu reeds? riep Raffles ongerust uit.

— Zie, nu verdwijnt hij reeds achter de boomgroep! Hij zal nu al wel thuis zijn! Zullen wij er niet aanstonds op af gaan?

— Ongetwijfeld! antwoordde Raffles vastberaden. Wij moeten het er nu op wagen,

want hij is in staat tot een wanhoopsdaad, als hij zijn geplunderde schrijftafel ziet. Ik bedenk daar eensklaps, dat ik niet de tijd heb gevonden alle laden weer te sluiten, zodat hij onmiddellijk moet zien, dat er onbevoegden in zijn bureau gesnuffeld hebben. Blijf jij hier, Charles en houdt het huis in het oog, voor zover dat mogelijk is, terwijl wij ons gaan voorbereiden. Ik moet even deze vermomming afleggen.

Haastig begaf Raffles zich naar zijn slaapkamer, om zich te ontdoen van zijn verkleeding, maar nauwelijks was dit geschied, of Brand kwam de trap afstormen en schreeuwde:

— Hij heeft het huis weer verlaten, Edward!

— Te voet?

— Neen, in een auto!

— Waar is Saymour?

— Hij is op het dak gebleven!

De twee mannen stormden weer naar boven en zagen hoe de jonge man met doodsbleek gelaat door de kijker een auto volgde, die zoeven achter de boomgroep te voorschijn was gekomen en nu als een stipje op de donkere weg zichtbaar was, die in Oostelijke richting liep.

— Waar gaat hij nu heen, voor de duivel? schreeuwde Charles opgewonden. O, ik zie het al, naar dat onbewoonde huis, aan het begin van het moeras, je kunt het witte dak zelfs met het blote oog vrij duidelijk zien, nu het weder zo buitengewoon helder is.

— En loopt die weg nog verder?

— Neen!

— Hij moet dus langs dezelfde weg terugkomen?

— Ongetwijfeld, anders zou hij in het moeras terecht komen. Maar de weg splitst zich in tweeën, een tak gaat naar Orpington, de andere in de richting van Londen!

— Luister eens goed, Charles, zei Raffles, met een trek van sombere vastberadenheid op de lippen. Ik vermoed wat er gebeurd is. De schurk heeft alles ontdekt en zet nu alles op één kaart. In dat kleine

huis, met dat witte dak, dat tot het landgoed behoort, heeft hij zeer waarschijnlijk Miss Grace opgesloten, daar hij immers niet verder kan rijden. Hij zal nu een laatste poging willen wagen, door haar te ontvoeren naar een plek, die veiliger voor hem is, na hetgeen hier is voorgevallen. Wij gaan nu onmiddellijk onze paarden zadelen, want er moet gehandeld worden en zullen beneden wachten, Zodra je van je observatiepost af ziet, welke weg hij inslaat, roep het ons dan toe!

Zonder een woord te spreken, ijlden Saymour en Raffles weer naar beneden en zaddelden met behulp van James in allerijl de twee snelle paarden.

Zij stegen op en wachtten voor het huis.

Het duurde tien minuten voor Brand zich over de rand van het dak boog en schreeuwde:

-- Hij volgt de weg naar Londen, er zit nu twee personen in de auto in plaats van één.

Zonder tijd te verliezen, gaven de beide mannen hun paarden de sporen en galoppeerden in razende vaart over de weg, die zich ongeveer een kilometer verder zou verenigen met de brede weg, die naar Londen voert en die, zoals steeds geheel verlaten was.

De paarden vlogen als een wervelwind over de weg, maar toch bereikten zij het kruispunt juist even nadat de auto daar voorbij was gereden, het voertuig reed een honderdtal meters vóór hen.

Maar de weg maakte hier veel krommingen, waardoor de bestuurder van de auto wel genoodzaakt was, de vaart te matigen.

Hij scheen zich trouwens nog van geen gevaar bewust.

Maar bij een zeer scherpe bocht en toen hij toevallig terzijde keek, zag hij zijn achtervolgers op nauwelijks tien meter achter zich!

Naast hem zat een vrouw, of liever zij lag half tegen de bestuurder aan geleund, wellicht bewusteloos of verdoofd...

Raffles moorde zijn paard tot het uiterste aan en het edele dier vloog als een pijl

uit de boog, snuivend en met schuim overdekt, over de weg.

Nu was het paard naast de auto, maar Hayfield scheen niet van toegeven te willen weten.

Zijn gelaat was akelig vertrokken en nu en dan liet hij een vreselijke verwensing horen.

Aanstonds zou de weg zich verbreden en zou er een lang recht eind volgen en Raffles wist wel, dat hij het dan niet lang tegen de auto zou kunnen volhouden.

Hij aarzelde dus niet.

Zich zo ver mogelijk terzijde bukkend en met de linkerhand zijn paard besturend, greep hij met zijn sterke rechterarm het meisje in de auto om het middel en tilde haar met een zwaai uit de auto voor zich op het paard!

Maar bijna tegelijkertijd gebeurde er iets anders.

Krankzinnig van woede, had Saymour zijn paard vlak achter dat van Raffles, eveneens naast de auto gebracht en met een sprong als van een acrobaat wierp hij zich van de rug van het hollende dier in de voortsnellende auto en stortte zich op Hayfield.

De weg liep hier over een hoge heuvel en aan weerszijden liepen de hellingen zeer steil omlaag.

Hayfield, zich zo onverwachts aangevallen ziende, uitte een kreet als van een wild dier en trachtte zich te verdedigen tegen de handen, welke hij aan zijn hals voelde.

En daarbij liet hij onwillekeurig even het stuurwiel los.

De wagen maakte een vreselijke slingering, het rechter voorwiel liep van de weg, daarna het linker, de wagen kantelde en viel met luid gekraak, dat ver in het rond hoorbaar was, in het dal te pletter.

Op het allerlaatste ogenblik en met een wanhopige sprong had Saymour zich in veiligheid weten te brengen en lag nu hijgend op de weg, terwijl Raffles, die zijn paard

had ingehouden en het bewusteloze, jonge meisje behoedzaam op de grond had laten glijden, was afgestegen en zich over hem heen boog.

Maar daar beneden lag de schurkachtige voogd met verpletterde leden, onder de overblijfselen van zijn auto.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het Spel met de Dood

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS :

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis.	38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
2. — De gestolen Dolk.	39. — Vijftig tegen één.
3. — Een Inbraak met gevolgen.	40. — Ilona, de avonturierster.
4. — Het Verwisselde Lijk.	41. — De Kelder des Doods.
5. — Zonderlinge Epidemie.	42. — De onverwachte terugkeer.
6. — Een droeve Huwelijksdag.	43. — Rode Bill krijgt een lesje.
7. — De Wraak der K. K. K.	44. — De Stem van het Verledene.
8. — Twee Doodsvijanden.	45. — Zwarte Anna.
9. — De Meester herleeft.	46. — Het Juweel van Prins Omar.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.	47. — Gevaarlijk spel.
11. — Raffles en Amor.	48. — Het Goud van de Metropitanbank.
12. — Nicholson juicht te vroeg.	49. — De Bende van Myra Bonati.
13. — De Broeder van Nicholson.	50. — Merry-Kid de verklikker.
14. — Avontuur in België.	51. — Het Verlaten Slot.
15. — De Moord in Kamer 13.	52. — De Riolen van Parijs.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.	53. — Rovers en Verraders.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.	54. — Een documentenjacht.
18. — De Strijd om het Geheim.	55. — De Verijdelde Ontvoering.
19. — Naar het Goudland.	56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
20. — Bloed en Goud.	57. — Een Misluke Samenzwering.
21. — De buitenste Duisternis.	58. — De Kooi des Doods.
22. — De Waanzinnige.	59. — Jacht op Fortuin.
23. — De gestole claim.	60. — De Gouden Wisselbeker.
24. — De bergduivel.	61. — Een Fatale Vrouw.
25. — De Goud-fee.	62. — Een moderne Blauwbaard.
26. — Onrust op Holderness Hall.	63. — Een Geheimzinnige Moord.
27. — Het Geheime Document.	64. — Een Spaans Drama.
28. — De Redding van « Goudhaar ».	65. — Een merkwaardige diefstal.
29. — « Goudhaar ».	66. — Spoken op Marshy Manor.
30. — De Smokkelkoningin.	67. — Chantage en Hypnose
31. — De Misdad in de trein.	68. — De Lokstem van het Goud
32. — De Revue-Girl.	69. — Het Geheim van de Boekenkist
33. — Professor Shirley.	70. — Het Revolutie Complot
34. — De Kit van Wong Li.	71. — Het Verlaten Huis
35. — De Gewaande Radjah.	IN VOORBEREIDING :
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.	72. — Het Spel met de Dood
37. — De Duivels van de Gele Zee.	73. — Het Verstoorde Feest
	74. — Russisch Goud

